

ZÁPAS O DUŠI 129

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

LÉTO 2016
ROČNÍK 27

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

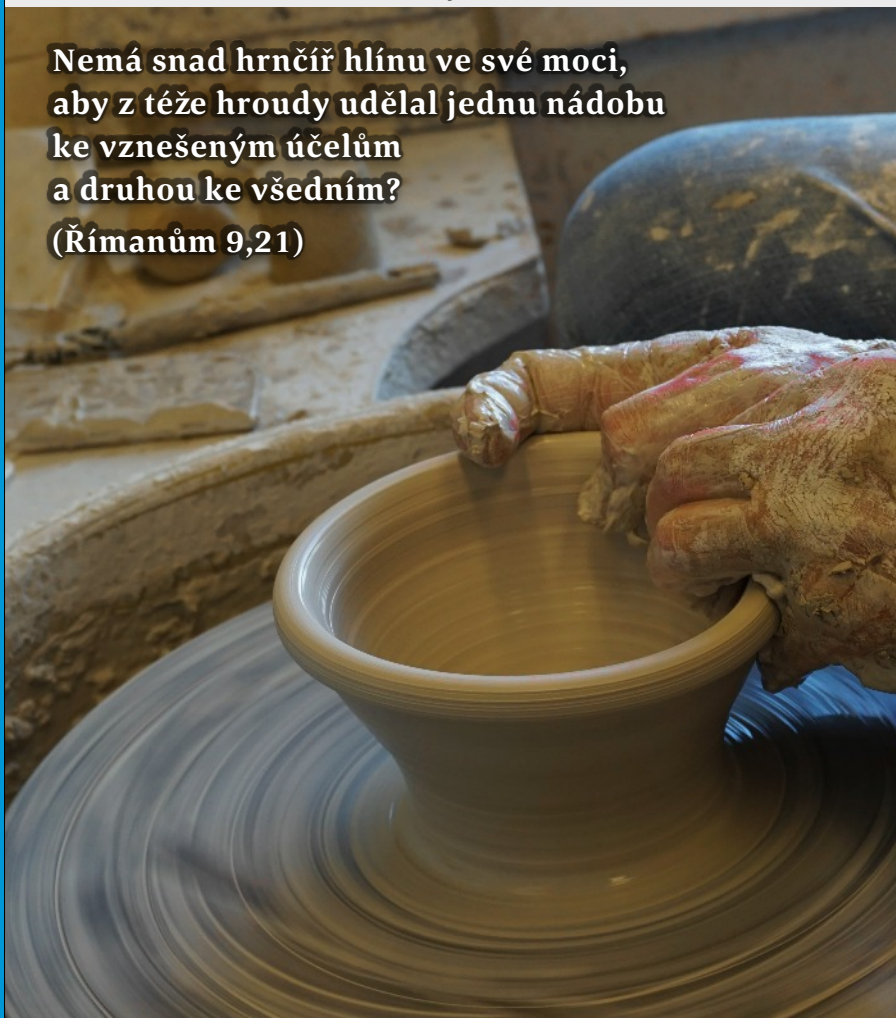
Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

**Nemá snad hrnčíř hlínu ve své moci,
aby z téže hroudy udělal jednu nádobu
ke vznešeným účelům
a druhou ke všedním?**

(Římanům 9,21)

OBSAH

Hlína v rukou hrnčáře	2
Magna charta spasení	3
Co se stalo	
s ospravedlněním	
skrze víru?	9
Není jiné evangelium!	12
Umrtvování hříchu	18
Dopis na popravistiště	20
Opravdoví muži milují	
silné ženy	21
Jak překonat závislost	
na pornografii	23
Kdo je svatý (dopis Oldovi)	27
Blázen říká v srdci svém:	
Bůh tu není!	35
Je evoluce biblicky přijatelná?	
Problém Genesis 1.	36
Historicita prvních kapitol	
knihy Genesis	40
Kázání s autoritou	43
Pastori a jejich kritici	45
Evangelikál jedná	46

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz,
 Hošťálkova 1C, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
 Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
 Redakční rada: Daniel Adamovský, Rado-
 van Hynek, Petr Papež, Julie Petrecká, Klára
 Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
 Číslo 129 vyšlo 20. 7. 2016,
 Evidenční číslo MKČR: E 11180
 Fotografie na titulní straně: Klára Steiger
 Tiskne Grafotechna print, s. r. o., Lýskova
 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky
 Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
 ISSN 1804-2880 (Print)
 ISSN 2336-8330 (Online)

NA ÚVOD

HLÍNA V RUKOU HRNČÍŘE

John Dick

Žádná vláda není tak absolutní jako ta, která je nad stvořením. Ten, kdo nemusel tvořit vůbec nic, měl právo udělat všechny věci podle svého vlastního úmyslu. Svou neomezenou mocí stvořil určitou část stvoření jako věci bez života, hrubší nebo jemnější struktury, které se od sebe liší různými vlastnostmi, ale všechno to je nehybné a bez vědomí. Jiné části stvoření dal rád a určil jí, že má růst a množit se, i když je stále bez života v pravém slova smyslu. Jiným dal nejen rád, ale také vědomí existence, smyslové orgány a schopnost se samostatně hýbat. K tomu přidal člověku dar rozumu a nesmrtného ducha, kterým se řadí k vyššímu řádu stvoření, jež přebývá ve vyšších oblastech. Světu, který stvořil, vládne žezlem všudypřítomnosti.

◆ *Dobrořečil jsem Nejvyššímu a chválil jsem a velebil Věčně živého, neboť jeho vladařská moc je věčná, jeho království po všechna pokolení. Všichni obyvatelé země jsou považováni za nic. Podle své vůle nakládá s nebeským vojskem i s obyvateli země. Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se ho: „Co to děláš?“ (Dn 4,31–32)*

Svatí v nebi uvidí Boha okem své mysli, protože On bude vždy fyzickému oku neviditelný; a uvidí Ho mnohem jasněji, než by Ho viděli rozumem a vírou, a v širších souvislostech, než Ho všechno Jeho dílo a zřízení až doposud zjevovaly. Ale jejich mysl nebude tak prostorná, aby by-

la schopna pojmout naráz nebo detailně celou dokonalost Jeho přirozenosti. K pochopení neomezené dokonalosti se sami musejí stát neomezenými. I v nebi bude jejich poznání částečné, ale zároveň bude jejich štěstí úplné, protože jejich poznání bude dokonalé v tom smyslu, že bude odpovídat kapacitě

předmětu, ačkoliv nevyčerpá plnost objektu. Věříme, že to bude postupný proces a že tak, jak se jim budou rozšiřovat obzory, jejich blaženost poroste. Nikdy však nedosáhne hranice, za kterou už není co objevovat. A jak budou věky míjet věky, On bude stále tím neuchopitelným Bohem. ■

YKOUPENÍ Z HŘÍCHU A SMRTI

MAGNA CHARTA SPASENÍ (EF 2,8–10)

Jaroslav Kernal

Milostí jste spaseni! Jak mocné zvolání! Jak prostá zpráva! Jak přímé vysvětlení evangelia! Zde je řečeno všechno. Ale než se dostaneme k tomu, abychom si všechno důkladně vysvětlili, musíme se nejprve zaměřit na prostý fakt spasení z milosti, protože skutečné mocné evangelium, které je Boží moc ke spasení, je dnes zaměňováno za něco úplně jiného. Neměli bychom se tomu vůbec divit. Nevlastní bratr Pána Ježíše Krista, Juda, napsal církvi:

◆ *Milovaní, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné napomenout vás, abyste zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu. Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista. (Ju 3–4)*

Evangelium o Boží milosti bylo vždycky pod tlakem. Od prvních chvil mladé církve zde byli lidé, kteří zaměňovali milost za něco, co milostí vůbec není. Ne-

měli bychom proto být překvapeni, že k tomu dochází i dnes. Z kazatelen můžete slyšet všechno možné – o spasení z víry, o spasení z horlivosti, spasení z vědomosti nebo naopak z nevědomosti, o spasení z dobrých skutků, z rozhodnutí, z modlitby, o spasení skrze zachovávání nějakých pravidel nebo něčeho podobného. Nic z toho ale není spasení z milosti! Ale jenom evangelium o spasení z milosti je Boží moc. Jenom spasení z milosti přináší život, naději, jistotu, pokoj, radost, lásku, touhu, horlivost a cokoliv dalšího v křesťanském životě.

Proto potřebujeme rozumět, co je milost, jaká je milost a jaké jsou její charakteristiky. Díky tomu potom uvidíme, jak je i dnes milost zaměňovaná za nezřízenost. A musíme začít u nejdůležitější charakteristiky milosti – milost je:

I. Nezasloužená

Nejjednodušší definice milosti říká, že **milost je ničím nezasloužená laskavá přídělek**. Bůh bohatý v milosrdenství si

nás zamiloval velikou láskou a ve své dobrotě nás zahrnul nesmírným bohatstvím své milosti. Proč to udělal? Jenom ze své dobroty a lásky k nám. Není žádný jiný důvod. Písmo říká, že jsme:

- ◆ ... všichni žili v žádostech svého těla, dělali jsme to, co se líbilo tělu a myslí, a tak jsme byli svou přirozeností děti hněvu tak jako ostatní. (Ef 2,3 ČSP)

Zasloužili jsme si Boží hněv, ale dostali jsme milost. Falešná prorokyně adventistů, Ellen Whiteová, v knize o milosti (Úžasná Boží milost, s. 4), tvrdí, že náš hřích donutil Boha prokázat milost. Kdybychom prý nepadli, tak bychom nikdy nepoznali milost. To je naprostý nesmysl. Efezským 2,3 jasně ukazuje, že hřích vyvolává jediné – a to je Boží hněv. Ale milost nelze vyvolat, nelze si ji nijak zasloužit – ani hříchem! Milost je nezasloužená. Z toho vyplývá, že je také nevymahatelná. Milost si nemůže nikdo nárokovat. V dnešní společnosti mají lidé pocit, že mají na všechno právo. Dokonce se mluví o právu na štěstí. Takový postoj je naprosto nesmyslný. Z hlediska Písma a ve vztahu k Bohu nemáme právo vůbec na nic – dokonce ani na život. Všechno je jenom Boží dar. Bůh říká Bárukovi (pomocníkovi proroka Jeremjáš):

- ◆ Řekl jsi: „Běda mi, neboť Hospodin přidal k mé bolesti ještě starost. Do zemdlení vzdychám, a odpočinutí nenalézám.“ Toto mu povíš: Toto praví Hospodin: Hle, bořím, co jsem vybudoval, vyvracím, co jsem zasadil, celou tuto zemi! A ty bys chtěl pro sebe usilovat o veliké věci? Neusiluj. Neboť hle, já uvedu zlo na všechno tvorstvo v ní, je

výrok Hospodinův, ale tobě dám jako kořist život na všech místech, kamkoli půjdeš. (Jer 45,3–5)

Bůh se smiloval nad Bárukem a jako kořist mu dal život. Báruk dostal od Boha život jako výsadu, jako něco, na co ostatní neměli právo. A to platí dodnes. My lidé si myslíme, že máme právo, že jsme pupek světa a všechno se bude točit kolem nás, že na náš povel budou lítat andělé a na naše slovo se bude Bůh, Stvořitel vesmíru, otáčet a kmitat, jako kdyby to byl nějaký „hej nebo počkej“. Jediné právo, které má každý člověk ve vztahu k Bohu, je právo na spravedlivé odsouzení. To je to jediné, co každý člověk může vyžadovat.

Všechno ostatní je milost!

Z hlediska lidské společnosti a vztahu k lidem máme samozřejmě právo na život. Má ho každý člověk hned od svého početí. A pokud mu ho někdo bere, je to vražda a nezáleží na tom, zda se to stalo tři týdny po početí, tři měsíce nebo třicet let. Ale ve vztahu k Bohu jsme závislí na Jeho milosti a tu si nemůžeme nijak zasloužit ani ji nemůžeme na Bohu vymáhat.

Milost je tedy naprosto nezasloužená. Je důležité vědět to a připomínat si to, protože naše vlastní stará přirozenost je plná pýchy a tíhne k tomu, aby se zviditelnila, aby přinesla něco, čím se bude moci sama pochlubit. Ale co říká Písmo?

- ◆ Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se **nikdo nemůže chlubit.** (Ef 2,9)

Spasení z milosti jde proti lidské chloubě. Spasení z milosti přímo napadá lidskou pýchu a to jeden z důvodů, proč spasení z milosti v tomto světě nikdy ne-

bylo a nikdy nebude populární. Pokud slyšíte, že je někde evangelium populární, je to buď Boží zázrak a znamená to, že Bůh seslal své probuzení na lidi – a potom také uvidíte, že lidé milují Krista, Jeho Slovo a Jeho církev víc než cokoli jiného a naprosto zřetelně se to projeví na jejich životech; nebo se jedná o falešné evangelium. Spasení z milosti nelechtá lidem uši, ale drtí jejich pýchu a vzdor, a naprosto ničí touhu po zásluhách, protože milost je nezasloužená. A s tím velmi úzce souvisí další charakteristika milosti, kterou si musíme připomenout – Boží milost je:

II. Svrchovaná

Co tím chci říct? Chci tím říci jednu jedinou věc – milost vždycky záleží jenom na jedné straně, na tom, kdo milost uděluje. Ten, kdo milost dostává, s tím nemůže vůbec nic udělat a je naprosto závislý na tom, kdo mu milost prokazuje. Představte si vzbouřence proti králi, který je odsouzen k smrti za vlastizrada a spiknutí proti králi. Ale těsně před popravou dostane od krále milost. Co může udělat? Vůbec nic. Nezáleží na něm, ale na králi, který milost udílí. Je to královo rozhodnutí a králova vůle. Odsouzenec nemůže donutit kata, aby ho popravil, i kdyby se-bevíc chtěl – dostal milost a kdyby ho kat popravil, dopustil by se vraždy.

Dobrym příkladem svrchované Boží milosti je známý text z knihy proroka Ezechiela. Je to příklad, který velmi úzce souvisí se spasením. Jde o dokonalou ilustraci spasení z milosti. V Ezechielovi 37 čteme o tom, že Bůh přivedl proroka do-

prostřed pláne plné kosti, které byly velmi suché. A řekl mu:

◆ *Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: ‚Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo! ... Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete. Dám na vás šlachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin.‘ (Ez 37,4–6)*

Prorok prorokoval podle Hospodinova příkazu.

◆ *Ozval se hluk, nastalo dunění a kosti se přibližovaly jedna ke druhé. Viděl jsem, jak je najednou pokryly šlachy a svaly a navrch se potáhly kůží. (Ez 37,7–8)*

Nakonec ty kosti ožily. To je přesně ilustrace svrchované Boží milosti. Bůh promlouvá k hříšníkům své slovo – slovo milosti a Duch svatý to slovo v jejich životech oživuje. Co mohou hříšníci udělat? Totéž co suché kosti – vůbec nic! Jedná se o svrchované dílo Boží. Je to stejné, jako s narozením dítěte, když se spermie spojí s vajíčkem a vznikne život. Ten nový človíček, který takto vzniká, nemá naprosto žádnou zásluhu ani podíl na tom, že vzniká. Stejně to funguje duchovně. Je tady hříšník, ve kterém působí Duch svatý a otevře mu uši, aby slyšel Boží slovo. Duch svatý to slovo, které Petr (1Pt 1,23) nazývá semenem, oživí a dochází k novému narození. Velmi jasně to Bůh říká Mojžíšovi:

◆ *‚Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.‘ Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává. (Ř 9,15–16)*

Text hovoří o Boží **svrchované** milosti. Taková je milost, kterou jsme spaseni. A právě taková milost je většinou lidí, kteří se prohlašují za křesťany, naprosto odmítaná. Lidé říkají: „Musíme mít přece nějaký podíl na spasení. Bůh přece nemůže rozhodovat za nás.“

Ale Boží milost neruší lidskou zodpovědnost. Je povinností každého člověka činit pokání a věřit Bohu. Problém je v tom, že člověk nechce. Přirozený člověk nenávidí Boha a všechno, co je s ním spojené. Písmo jasně říká, že „není, kdo by hledal Boha“ (Ř 3,11). Tuto pravdu budou lidé stále zpochybňovat a popírat. Budou tvrdit, že mohou hledat Boha a hledají Ho. Ale milost znamená, že nemáme žádný podíl na spasení. Milost je o tom, co říká Ježíš:

◆ *Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. (Lk 19,10)*

Většina křesťanů v naší zemi dnes popírá svrchovanou Boží milost. Ale je to trochu absurdní postoj. Na jedné straně tvrdí, že jsme spaseni pouhou milostí a všechna sláva za naše spasení patří jen Bohu, ale na druhé straně říkají, že člověk musí mít svůj podíl na spasení. Bůh udělal svou práci a teď musí člověk udělat svůj díl. Pomiňme nyní všechny další nesrovnalosti, které z takového názoru vyplývají a podívejme se na jedno jediné – komu patří sláva?

Jistě znáte pohádku „O veliké řepě“: Žili byli děda s babkou. Jednoho dne děda zasadil řepu, která mu po čase vyrostla a byla převeliká. Snažil se ji vytáhnout. Tahal, tahal, ale nevytáhl. Přivolal si tedy na pomoc babku. Bába se chytila dědka, dědek

řepy a tahali, tahali, ale nevytáhli. Babka na pomoc přivolala vnučku. Vnučka se chytila babky, babka dědka, dědek řepy a táhli, táhli, ale nevytáhli. Zavolali pejska, zavolali kočičku a pořád nic. Kočka tedy zavolala myš. Myš se chytila kočky, kočka psíka, psík vnučky, vnučka babky, babka dědka, dědek řepy a táhli, táhli a najednou řepa udělala „rup“ a byla venku...

Moje otázka zní: Kdo vytáhl řepu? Komu patří sláva za její vytažení? Ti, kdo říkají, že máme na spasení nějaký podíl, obvykle tvrdí, že všechna sláva patří Bohu. Jak je to v naší pohádce? Patří všechna sláva dědečkovi? Ne! Patří všem – každý se podílel jinak, ale podíleli se všichni. Ale co říká Písmo?

◆ *Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. (Ef 2,9)*

Nejsme schopní pro své spasení udělat vůbec nic. Jenom Bůh nás svou milostí může zachránit. Nikdy to nebylo jinak. Milost je naprosto svrchovaná a nezávislá na nás a na našem jednání. Milost není, nikdy nebyla a nemůže být spojena s žádnou podmínkou. Neexistuje nic takového jako podmíněná milost. Kdyby milost byla vázaná na podmínky, stala by se zásluhou, odměnou, mzdou. Ale když Bůh popisuje evangelium, říká:

◆ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. (Ez 36,26–27)*

Všimněte si Božího svrchovaného jednání. Bůh se neptá, zda mu lidé dovolí udělat něco s jejich srdcem. Bůh je nežádá o to, aby se mu dali k dispozici nebo aby byli svolní s tím, co Bůh chce udělat. **Bůh oznamuje, co udělá.** A udělá to přesně tak, jak On sám chce, protože On je Bůh. Martin Luther napsal Erasmovi, který tvrdil, že člověk má svůj podíl na spasení: „Ty chceš, aby Bůh přestal být Bohem.“ Pokud milost přestane být svrchovanou milostí, nejen že přestává být milostí vůbec, ale Bůh, který by něco takového udělal, přestává být Bohem. Proto mluvíme o tom, že Boží milost je svrchovaná.

Bůh nejprve vloží do nitra člověka nové srdce a do něj dá svého Ducha, a teprve potom je člověk schopen poslouchat, řídit se Božími nařízeními, zachovávat Boží rády a jednat podle nich. Až když má nové srdce, je schopen věřit v Boha, činit pokání a obrátit se. A to nás vede k poslední charakteristice Boží milosti, kterou musím zmínit – Boží milost je:

III. Účinná

- ◆ *Milostí tedy jste spaseni skrze víru.*
(Ef 2,8)

Boží spasitelná milost je milost, která jedná, která je aktivní, činná, nikoliv neplodná, nýbrž 100% účinná. Buď jste spaseni, a to znamená, že jste spaseni milostí, tedy že Boží milost ve vás působila a způsobila, že jste byli přeneseni ze tmy, do království Božího Syna, nebo spaseni nejste. V nebi nebude žádný člověk, který by nebyl spasen milostí. A v pekle nebude žádný člověk, který by obdržel Boží milost. Všichni, kdo obdrželi milost, jsou

spaseni. Milostí jste spaseni. Kdyby spasení záviselo na lidském rozhodnutí – a pozor, já nepopírám, že by lidské rozhodnutí nemělo své místo ve spasení, ale není tím, na čem spasení závisí – ale kdyby to bylo tak, jak tvrdí někteří lidé, potom by v pekle byli lidé, kteří dostali Boží milost a odmítli ji. A v nebi by byli lidé, kteří dostali Boží milost a přijali ji. Tím podstatným a zásadním rozdílem mezi spasenými a nespasenými by bylo **dobré rozhodnutí jedněch a špatné rozhodnutí druhých.** Tím rozhodujícím faktorem, na kterém závisí spasení člověka, by bylo lidské rozhodnutí. Ale to není evangelium o spasení z milosti!

- ◆ *Spasení není z vás, je to Boží dar.*

(Ef 2,9)

Boží milost, která se projevuje v díle Kristova kříže, je to, co způsobuje onen zásadní rozdíl mezi spasenými a nespasenými. Kristova smrt na kříži, která přináší milost, je tím, co odlišuje obě skupiny. Jedna skupina milost má, zatímco druhá nikoliv – a musíme dodat, že nikdy také milost neměla. Je jenom obtížně představitelné, že by Bůh dal někomu milost ke spasení, a potom člověka nedovedl až do cíle, že by Kristus někoho získal a potom ho ztratil. Že by Otec někoho přivedl ke Kristu – což je milost – a potom by ho odmítl a nepřijal na věčnost. K čemu by bylo takové evangelium?

Když mluvíme o tom, že Boží milost je účinná, vyplývají z toho dvě důležité věci, které se týkají našeho současného života. Především to ukazuje na **poslušnost** – a to na poslušnost až do úplného konce, tedy věrnost a vytrvalost, které jsou znám-

kou opravdového křesťana. Ze zaslíbení Nové smlouvy v Ezechieli 36,26–27 jednoduše vyplývá, že kdo nevytrvá do konce, nikdy nezakusil spasitelnou Boží milost. Takový člověk mohl zakusit řadu dobrodiní, které Bůh ze své milosti dává všem lidem, ale nezakusil tu aktivní sílu a moc Boží milosti, která vede ke spasení. Takový člověk není a nikdy nebyl znovuzrozený z Ducha svatého, protože kdyby byl, vytrval by až do konce.

O tom, že křesťan vytrvá, nerozhoduje on sám, ale je to dílo Boží milosti, která aktivně působí v životě křesťana. Je to dílo Pána Ježíše Krista, který křesťanům dal svého Ducha a řekl, že Duch svatý s nimi zůstane navěky. Proto křesťan s bázňí a třesením uvádí ve skutek své spasení (Fp 2,12). Nikoliv proto, aby byl spasen, ale proto, že byl spasen. Ne proto, aby dostal milost, ale proto, že milost Boží v něm již jedná. Vždyť:

◆ ... je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí. (Fp 2,13)

Boží milost v životě člověka přináší ovoce. A to znamená, že ten, kdo je z milosti zachráněn, usiluje o svatost, čistotu, dobré skutky, protože ví, že:

◆ Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,10)

To je popis křesťana. Kdo nečiní Boží vůli, kdo neposlouchá Boha a Jeho slovo, může být jenom těžko nazýván křesťanem. Pokud někdo žije v hříchu, má zalíbení v hříchu a nechce se ho vzdát, musíme pochybovat o pravosti víry a spasení takového člověka. A vůbec nezáleží na tom, jak moc si onen člověk myslí, že je

křesťanem, jak hlasitě svou víru vyhláší nebo co díky takové víře zakouší, jaké má zkušenosti, zážitky nebo pocity. Protože důkazem nejsou slova, ale skutky. Často jsme obviňováni, že kážeme milost, kterou budou lidé zneužívat. Že si řeknou: „*Jsem spasen z milosti, tak už nemusím nic řešit, nic dělat a mohu si dál žít, jak chci.*“ Ale to je právě naprosté nepochopení milosti. Skutečná milost vás nenechá stejné. Účinná Boží milost se projeví na vašem proměněném životě.

Druhá věc, která je s účinnou Boží milostí spojená, je **jistota** a s ní spojený pokoj, které tato účinná milost přináší. Apoštol ujišťuje křesťany ve Filipis i nás:

◆ ... jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista. (Fp 1,6)

To je účinná Boží milost. Jsme přece Jeho dílo, a to přináší jistotu a pokoj do srdcí všech opravdových křesťanů. Stejně ujištění vám nemůže přinést tzv. „evangelium“, v němž spasení záleží na vás, na vašem jednání, na vašem rozhodnutí, na vašich skutcích, na vaší vytrvalosti nebo na čemkoliv podobném. Takové „evangelium“ nemá absolutně žádnou moc dovést vás až do dne Ježíše Krista. Takové „evangelium“ nemá moc vás uchránit před pádem a postavit neposkvřené před Boží tvář. Takové „evangelium“ ve skutečnosti není evangelium – je to falešné evangelium, které dává lidem falešný pocit jistoty – jistoty, která stojí cele na nich samotných a nikoliv na Boží milosti, na díle Pána Ježíše Krista, na Jeho kříži, na Jeho oběti!

Skutečnou jistotu a pokoj vám může dát jenom evangelium o spasení z milosti –

z ničím nezasloužené, naprosto svrchované a tedy na nás nezávislé a účinné milosti. To je milost, která doopravdy zachraňuje a která přináší pokoj. To je milost, ve které můžete spočinout a s radostí jít vstříc svému Spasiteli. Protože jenom evangelium o spasení z milosti je Boží moc ke spasení. Jenom spasení z milosti nestaví na člověku a jeho skutcích, ale na Bohu a na díle Jeho milosti. A pokud je to takhle, potom nemusíme pochybovat, ani se nemusíme strachovat, že by nás někdo mohl vytrhnout z Boží ruky nebo nás oddělit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši. Tohle je spasení z milosti, veliké a slavné spasení, které se zdarma nabízí všem. Pojďte a naberte si vodu života zdarma a pijte. Ježíš Kristus nás zve, abychom šli k Němu samotnému a měli život ve víře v Něj.

Když to vše shrneme, dovede nás to k jedné jediné otázce. Ta otázka se týká

nebe. Ale neptám se na to, jestli chcete být v nebi. Každý chce být v nebi. I ti hlupáci, kteří tvrdí, že budou raději v pekle, protože tam je teplo a budou si tam užívat, mají nějakou představu o nebi a chtějí být v tom svém nebi. Proto se nechci ptát, zda chcete být v nebi, ale jestli chcete být s Bohem, kterého nám představuje Boží slovo, jestli chcete být v takovém nebi, kde je tento Bůh král a vládce. Kde je Bůh, který je dokonale svatý, Bůh, který je naprosto svrchovaný, a kde budeme moci být jenom díky Jeho nezasloužené, svrchované a účinné milosti. Nejde o nebe našich představ, nejde o záchranu podle nás a našich plánů, ale jde o Boha, jde o Jeho slávu, jde o Jeho milost, která jediná má moc nás zachránit. Chceme právě takové nebe ve svém životě víc než cokoliv jiného? ■

CO SE STALO S OSPRAVEDLNĚNÍM SKRZE VÍRU?

Leonardo De Chirico

Evangelikální chápání evangelia stojí na dvou pilířích: na autoritě Písma coby psaného Božího slova (formální princip) a na ospravedlnění jedině z milosti pouze vírou (materiální princip). Písmo je normou křesťanského života, ospravedlnění je jeho základem. Bez normy Písma by byly naše životy formovány falešnými standardy a šáleny nepravdivými příběhy. Bez základu ospravedlnění jsou naše životy postaveny na tekutém písku a nakonec se zhroutí pod spravedlivým Božím soudem.

J. I. Packerovi se podařilo srozumitelně zstručnit biblické vyučování, a osprave-

dnění definuje takto: „Boží čin odpuštění hříchů a přírknutí spravedlnosti bezbožným hříšníkům zdarma, ze své milosti skrze víru v Krista, ne na základě jejich vlastních skutků, ale na základě zástupné spravedlnosti a zástupného vylití krve Ježíše Krista za ně.“

Z historického hlediska bylo ospravedlnění od doby apoštolů milníkem evangelikální víry. Církevní otcové ho zachovali, a ačkoli nebylo jejich hlavní starostí, plně s ním souhlasili. Nebylo výmyslem reformace. Ta ho jen znovu formulovala, bibličtěji a srozumitelněji v časech, kdy ho

středověk neprostupně zakrýval. Reformovaná a luteránská ortodoxie ho přijaly bez výhrad. Velikáni, jako byl Jonathan Edwards a britští puritáni, ho kázali s plným přesvědčením. Německý pietismus kolem něho zformoval svou duchovnost. Velcí kazatelé jako Ch. H. Spurgeon učinili z ospravedlnění vírou jádro svých kázání a tímto směrem se pokračovalo až do doby Johna Stotta a Martyna Lloyd-Jonese. Dokonce i poselství Billyho Grahama stojí zcela v mezích vytyčených ospravedlněním vírou. Hříšník je spasen jediné milostí, jen skrze víru, bez dobrých skutků, bez jakékoliv zásluhy na naší straně. V průběhu staletí bylo ospravedlnění základem významem biblické víry, protože tvoří jádro biblického evangelia.

Reakce proti ospravedlnění

Proti ospravedlnění se však zvedly dvě silné reakce. Na jedné straně ho násilně odmítla římskokatolická církev na koncilu v Tridentu (1545–1562). Trident i nadále používal slovo ospravedlnění, ale naplnil ho zcela odlišným významem. Pro Trident bylo ospravedlnění spíše proces než Božím čin – proces započatý svátostí křtu, kde podle něj Boží spravedlnost začala působit, proces živěný náboženskými skutky věřícího, proces zachovaný prostřednictvím systému svátostí církve, proces potřeby projít určeným obdobím očistování v očistci, než bude věřící snad v soudný den přijat. Řím znovu zformuloval a vystavěl ospravedlnění jakožto kombinaci Boží iniciativy a lidského snažení, milosti a skutků dohromady tvořících celoživotní cestu ospravedlnění.

Úspěch závisí v konečném důsledku na „hlíně a železe“ lidských skutků a církevních svátostí. Chyběl však soudně deklarativní čin ospravedlnění, výlučné zakotvení v milosti shůry, plné ujištění o tom, že jsem ospravedlněn pro to, co Bůh Otec oznámil, čeho Bůh Syn dosáhl a co Bůh Duch vypůsobil. Trident přišel se zmateným a matoucím vyučováním o ospravedlnění, které od té doby uvádí lidi v omyl.

Další námitka vůči evangelikální doktríně ospravedlnění pouze vírou vzešla z teologického liberalismu 19. století. I v tomto případě bylo slovo ospravedlnění zachováno, ale jeho význam byl zcela podryt a nakonec předefinován. Tím, že liberalismus odmítá biblickou doktrínu o hříchu coby tragickém oddělení se od Boha a vzpouře proti Bohu, se postavil proti potřebě ospravedlnění. Podle liberalismu není náš největší problém to, že jsme hříšníci v ruce spravedlivého Boha, ale naše povolání být spravedliví coby lidské bytosti. Kristus je dokonale spravedlivý člověk, kterého musíme napodobovat, chceme-li se stát spravedlivými. Není třeba vykoupení, není třeba odpuštění hříchů, nedojde k žádnému soudu. Liberální vizí je svět, kde se spravedliví lidé pokoušejí vybudovat rádobu spravedlivou společnost charakterizovanou univerzálním lidským bratrstvím. Tato kultura samospravedlnosti ničí západní církve a společnost natolik, až se hroutí pod tíhou nerealistických a falešných iluzí.

I když evangelikální protestanté vždy hájili ospravedlnění a činili ho středem svých kázání, pastorační a misionářských

snah v průběhu staletí, vznikají také protikladné popisy ospravedlnění, které nabízejí alternativní náhledy na něj. Navzdory odlišnostem jsou si obě verze ospravedlnění, katolická i liberální, velice blízko v několika ohledech. Především v nafouknutém názoru na schopnost člověka udělat něco pro své vlastní spasení (ať už to pro ně znamená cokoliv), v mylném pohledu na hřích, v odmítnutí Kristova zástupného vykoupení a ve znepokojení vším, co souvisí s Boží spravedlností a soudem.

Není tedy žádné překvapení, že se v roce 1999 tyto katolické a protestantsko-liberální názory na ospravedlnění spojily do Společné deklarace o doktríně o ospravedlnění. Už si byly tak podobné, že konečně došly do bodu, kdy bylo možné připravit společné prohlášení. Pohled na hřích coby netragickou záležitost sdílejí jak katolíci, tak liberálové. Katolická strana trvá na nezbytnosti systému církevních svátostí, zatímco liberálové kladou důraz na univerzální rozsah ospravedlnění. Všichni jsou a budou ospravedlnění, protože na konci se Bůh nade všemi smiluje. To je současné obecné chápání ospravedlnění sdílené římskokatolickou církví i liberálními církvemi. Příští rok (2017) tyto dvě entity oslaví událost – konec reformace! A pokud je ospravedlnění tím, za co je vydávají, mají pravdu! Je skutečně po všem.

Zakládání sborů a ospravedlnění skrze víru

Jak máme tedy v takových podmínkách zakládat sbory? Církev bude i nadále založena na autoritě Písma a na osprave-

dlnění vírou. Neexistuje jiný recept na zdravý sbor založený na evangeliu. Neexistuje jiné evangelium než biblicky prověřené poselství Ježíše Krista, které zachraňuje nehodné hříšníky, jako jsme my, na základě díla jednou provždy vykonaného na kříži. Můžeme a měli bychom být kreativní v hledání nových a lepších způsobů, jak předávat poselství o ospravedlnění, jak ho kázat, aplikovat, jak svědčit o jeho živé skutečnosti, ale učení Bible je nad slunce jasné: buď jsme ospravedlněni Boží milostí, nebo spadáme do jakési samospravedlnosti, což je tragický omyl. Takové evangelium je falešné. Každý, kdo se přiklání k myšlence, že jsme konec konců schopni zachránit sami sebe, nebo k představě, že spasení není od počátku až do konce Boží dar, se nachází na kluzkém svahu směrem k falešnému evangeliu. Nemyslete si, že ospravedlnění je teologický přežitek dávné minulosti. Je to opravdový klíč k pochopení Kristovy dobré zprávy. Kéž všichni zakladatelé sborů bez výhrad přijmou slova z dopisu apoštola Pavla:

◆ *A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře. (Fp 3,8–9)*

Zakládejme v Evropě sbory, které budou věrně a vášnivě odrážet a ztělesňovat toto evangelium! ■

Překlad Julie Petrecká

NENÍ JINÉ EVANGELIUM!

Jan Prorok

Každá doba a každá společnost měly svá tabu, svá „to přece nemůžeš říct“ a „no to snad ne“ – a nejinak je tomu i u nás. K nejhorším proviněním dneška patří tzv. netolerantnost. Není dovoleno říci, že něčí přesvědčení jsou špatná. To, na čem dnes záleží, není, nakolik něčí názory odpovídají realitě, ale zda je „mysli upřímně“. A nejvíce to platí v oblastech sexuality a duchovního života. „Cítíš se jako sedmiletá dívka? Fajn. Dobře pro tebe.“ „Řikáš, že jsi prožil to a to... a prohlašuješ se za křesťana? Fajn. Dobře pro tebe. Kdo jsem já, abych to soudil.“

Bůh nás však ve svém Slově znovu a znovu volá k tomu, abychom rozsuzovali učitele a jejich učení a abychom se drželi pravdy. A o pravdě evangelia, o pravdě toho, jak může být padlý hříšník usmířen se svatým Bohem, to platí více než kde jinde. Bůh o tom jasně svědčí, když skrze apoštola Pavla se vši svou božskou autoritou opakovaně vyhlašuje prokletí nad těmi, kdo by se odvážili vyučovat jako evangelium něco jiného, než je evangelium Krista a Jeho apoštolů: „Není jiné evangelium, ale jsou někteří, kteří vás uvádějí ve zmatek a chtějí Kristovo evangelium přeroutit. Ale i kdybychom vám my nebo sám anděl z nebe zvěstoval v evangeliu něco jiného než to, co jsme vám zvěstovali, budiž proklet! Jak jsme řekli dříve, i nyní říkám znovu: Jestliže vám někdo zvěstuje jako evangelium něco mimo to, co jste přijali, budiž proklet!“ (Ga 1,7–9) Nemylme se, i v Pavlově době to byla velmi tvrdá slova.

Ne náhodou Pavel pokračuje: „Získávám si teď lidi, nebo Boha? Či se snažím líbit lidem? Kdybych se chtěl ještě líbit lidem, nebyl bych Kristův otrok“ (v. 10). Slova, která budu psát, budou mnohým připadat jako nemístně tvrdá. Mnohých se jistě velmi dotknou. Ale tam, kde Boží Slovo hovoří jasně, nemůžeme předstírat, že tomu tak není, a bouřit se proti Bohu jen proto, abychom uspokojili něčí modlu.

Slova apoštola Jana, apoštola lásky, zní stejně nesmlouvavě jako ta Pavlova:

◆ *Každý, kdo zachází dále a nezůstává v učení Kristově, nemá Boha; kdo zůstává v učení Kristově, má i Otce i Syna. Přichází-li někdo k vám a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu ani ho nezdravte; kdo ho zdraví, má účast na jeho zlých skutcích. (2J 9–11)*

Písmo jasně předkládá, že kázat falešné evangelium znamená spáchat věčnou vraždu, a proto nás vyzývá, ať vytrvale zápasíme o víru, která byla jednou provždy svěřena svatým a ať se ani v nejmenším nepodílíme na společenství s falešnými učiteli, jinak nás Bůh bude volat ke zodpovědnosti jako jejich spolupachatele.

Chci, abychom si tuto skutečnost drželi v mysli, až budeme podle Bible měřit nauku vládnoucí v drtivé většině sborů, které se prohlašují za křesťanské – arminianismus. Jednou z katastrof dnešní doby je, že mnoho křesťanů zastává názory, o kterých ani nevědí, že je mají. Křesťané jsou natolik neznalí církevní historie a historie církevní nauky, že netuší, kde a jak a na čem

stojí. Je tedy dost možné, že jste slovo „arminianismus“ vůbec neslyšeli a nevíte, co znamená. Velmi stručně – arminianismus (nauka remonstrace pojmenovaná podle Jakuba Arminia) tvrdí, že:

- Ježíš zemřel za každého člověka;
- Bůh nabízí spásu všem a je jen otázkou svobodné vůle člověka, jestli se rozhodne uvěřit a být spasen;
- člověk může vzdorovat Božímu spásnému působení, a tak mnoho z těch, za které Ježíš zemřel, skončí v pekle;
- praotcové arminianismu tvrdili, že z Písma není zcela jasné, zda člověk může „ztratit spášení“, ale mnozí jejich dnešní následovníci už se za tuto nauku srdnatě bijí a tvrdí, že to rozhodně možné je.

Možná, že je vám tato nauka velmi dobře známá, možná, že ji sami zastáváte, a určitě už jste se setkali s řadou lidí, kteří se jí drží. A dnes si položím dvě otázky: Jak tato nauka obстоjí ve světle Písma? Jsou lidé, kteří se důsledně drží tohoto učení, křesťané?

Od mnoha lidí jsem slyšel, že arminianství je rozhodně křesťanskou naukou, vždyť „arminiani věří v Kristovo božství, zastávají trojiční učení a věří ve spásu milostí skrze víru“. Nachází se ale Bohem určená dělicí čára právě zde? Stačí se hlásit k trojičnímu učení a „spásu milostí skrze víru“? Boží trojjednost a spásu milostí skrze víru v Efezským 2,8–9 odkývají i papežisté, přisuzují jim však zcela jiný význam. Budou mít na mysli svůj systém obětování Krista při mši, modliteb ke svatým, pokladnice zásluh, odpustků, očistce a dalších ďábelských výmyslů.

Nestačí se tedy ptát, jestli náboženský systém, s nímž se potýkáme, používá stejné výrazy jako Bible (což dělají i mormoni, svědkové Jehovovi, adventisté sedmého dne a další sekty), ale jestli těmito výrazy míní to samé jako bibličtí autoři. Jak zde tedy obстоjí arminianství?

◆ *Připomínám vám, bratři, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, v němž stojíte... Předal jsem vám především to, co jsem také sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, byl pohřben a třetího dne byl vzkříšen podle Písem... (1K 15,1.3–4)*

Evangelium je podle Pavlových slov dobrá zpráva o tom, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, byl pohřben a třetího dne byl vzkříšen podle Písem. To je něco, co arminiani jistě odsouhlasí a sami rádi řeknou (tak jako papežisté). Otázka zní – myslí tím to samé jako apoštolové a sám náš Pán Ježíš? Pojdme se podívat, jak o tom, co se odehrálo na kříži, hovoří Boží vdechnuté Slovo.

◆ *... potom řekl: ‚Hle, tu jsem, abych vykonal, Bože, tvou vůli.‘ ... V této vůli jsme posvěceni skrze obět těla Ježíše Krista jednou provždy. Každý kněz stojí a koná denně službu a častokrát přináší stejné oběti, které nemohou nikdy odstranit hříchy. On však přinesl jedinou obět za hříchy a navždy usedl po pravici Boží. ... Neboť jedinou obětí učinil navždy dokonalými ty, kteří jsou posvěcováni. (Žd 10,9–14)*

Kristus všechny ty, za které zemřel na kříži, jednou provždy svou jedinou obětí dokonale očistil, dokonale posvětil. Všichni ti, za které Kristus zemřel, jsou

čistí. Je na Boží svrchované vůli, kdy jim tato svatost bude připočtena, ale jisté je to, že je jednou provždy zajištěna.

Jak je to ale možné? Tak, že „[Bůh] toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností“ (2K 5,21). Kristus na kříži nesl hřích svého lidu, vytrpěl trest za každý prohřešek každého člověka, za kterého umíral. On vytrpěl veškerý Boží hněv, který patřil jim, a tak pro ně již žádný Boží trest nezbyvá – naopak, je jim připsána Kristova dokonalá spravedlnost.

Kristus „byl vydán pro naše provinění a vzkříšen pro naše ospravedlnění“ (Ř 4,25). Znovu a znovu čteme, že Kristus vytrpěl trest těch, za které zemřel, zaplatil to, co dlužili... a tak pro ně již nezbyvá žádný trest, nezbyvá pro ně žádný Boží hněv, nejsou hříchy, z nichž by se před Bohem museli zodpovídat.

A stejná nádherná pravda se ozývá i ve slovech proroka Izajáše: „Opovržený a lidmi zavržený, muž bolesti, který znal nemoci; jako někdo, před nímž člověk skryje tvář – všemi opovržený, takže jsme si ho nevážili. Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrušen. Ale on byl proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho dolehla kázeň pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni. Z námahy své duše uvidí ovoce a nasýtí se. Svým poznáním můj spravedlivý otrok ospravedlní mnohé a jejich provinění on sám ponese“ (Iz 53,3–5.11).

Podívejme se teď, jak Ježíš mluví o svém vykupitelském díle v Janovi 10:

„Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako Otec zná mne a já znám Otce. A svou duši pokládám za ovce.“ Tu ho obklopili Židé a říkali mu: „Jak dlouho chceš naši duši držet v nejistotě? Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně.“ Ježíš jim odpověděl: „Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které já činím ve jménu svého Otce, ty o mně svědčí. Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovcí. Mé ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám život věčný; nezahynou na věčnost a nikdo je nevytrhne z mé ruky. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny a nikdo je nemůže vytrhnout z ruky mého Otce“ (J 10,14–15.24–29). „Znám své ovce, pokládám za ně život, dávám jim život věčný, nikdo je nevytrhne z mé ruky... vy ale nejste z mých ovcí.“ Kristus pokládá svůj život za své ovce, každé z nich na kříži vykupuje věčný život... ale ne každý člověk je Jeho ovce, ne každý člověk bude spasen (Mt 25,30-46; J 3,18; J 3,36; J 5,29).

Mnozí si jistě vzpomeneme na to, co náš Pán řekl večer před svým ukřižováním, když se svými učedníky lámal chléb a sdílel kalich (Mt 26,28; Lk 22,20; 1K 11,25). Pán Ježíš zde hovoří o nové smlouvě v Jeho krvi. Bůh tuto smlouvu sepsal Jeho krví na kříži, On sám se stal ručitelem této Nové smlouvy (Žd 7,22), který se přimlouvá a dokonale zachraňuje ty, s nimiž je tato smlouva sepsaná (Žd 7,25). Nová smlouva je zaslíbením věčného dědictví (Žd 9,15)... ale abychom si jasněji uvědomili, co v sobě tato smlouva nese, musíme do proroka Jeremiáše:

◆ *Hle, přicházejí dny, je Hospodinův výrok, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským novou smlouvu. Ne jako smlouvu, kterou jsem uzavřel s jejich otci... smlouvu, kterou porušili... toto je ta smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po těchto dnech, je Hospodinův výrok: Svůj zákon dám do jejich nitra a zapíšu jej na jejich srdce. Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. ... protože odpustím jejich vinu a na jejich hřích již nevzpomenu. Dám jim jedno srdce a jednu cestu, aby se mě báli po všechny dny, aby se dobře dařilo jim i jejich synům po nich. Uzavřu s nimi věčnou smlouvu, že jim nepřestanu prokazovat dobro, a dám do jejich srdce bázeň přede mnou, aby se ode mě neodvrátili. (Jer 31,31–34; 32,39–41)*

Vidíme tedy, že Nová smlouva sepsaná Ježíšovou krví zajišťuje těm, s nimiž ji Bůh na kříži uzavřel, že 1) jejich smlouva s Bohem je věčná; 2) Bůh jim nikdy nepřestane prokazovat dobro; 3) Bůh jim odpustí a už ani jedinkrát nepřipomene jejich hříchy; 4) Bůh jim dá do srdce dar posvátné bázně a poslušnosti; 5) Bůh se od nich nikdy neodvrátí; 6) Bůh zajistí, že se oni nikdy neodvrátí od Něj.

Vidíme tedy, že dodržení Nové smlouvy je něco, co zajišťuje Bůh svou mocí (Ř 8,29–30; Fp 10,6; 1Pt 1,5; Ju 24). Ozvěnu těchto zaslíbení slyšíme i ve slovech proroka Ezechiela (Ez 11,19–20; 36,26–27) a dokonce už ve slovech Mojžíšových (Dt 30,6). Neoddělitelnou součástí Nové smlouvy v Ježíšově krvi je, že Bůh svou svrchovanou mocí proměňuje kamenná, mrtvá a nepřátelská srdce hříšník

ků v živá, měkká srdce víry, oddanosti, lásky a poslušnosti, která se od Něj nikdy neodvrátí. Nová smlouva zaslubuje nejen věčné odpuštění a vymazání veškerých hříchů, ale i dar pokání, víry, poslušnosti, lásky vůči Bohu a vytrvalosti ve víře, a to vše skrze Boží svrchované dílo.

Všechno, o čem jsme četli, Ježíš Kristus vydobyl na kříži. To všechno mají apoštolové na mysli, když sdělují, že „Kristus zemřel za naše hříchy“ – a všimněte si, že se zde protíná svědectví Ježíše, Mojžíše, Izajáše, Jeremiáše, Ezechiela, Lukáše, Jana, Pavla, Petra, Judy... Duch Boží v Písmu znovu a znovu svědčí o dokonaném a dokonalém Kristově vykupitelském díle. Kristus zemřel za své ovce (J 10,15), za svůj lid (Iz 53,8; Mt 1,21; Lk 1,68), za svou nevěstu církev (Ef 5,25). A svou obětí je skutečně zachránil, nepřišel jen s jakousi nesplnitelnou hypotetickou nadějí.

Než se dostaneme k závěru, bylo by na místě zodpovědět pár námitek, které se možná vybaví některým z vás.

Ale co 1. Timoteovi 4,10, kde se píše, že Bůh je Zachránce všech lidí, zvláště věřících?

Už ze samotného znění verše je jasné, že Bůh je Zachránce (Spasitel) věřících i nevěřících, avšak věřících nějakým zvláštním, jiným způsobem. Víme, že podmínkou zachrany ve smyslu věčného života, je víra (J 3,16–21.36; Ef 2,8–9). Bůh je zjevně tedy nějakým způsobem Zachránce i těch, kdo nevěří, ne však ve smyslu věčného spasení. Když budeme v Písmu hledat výraz zachránce/spasitel, najdeme místa (jako např. Sd 3,9; 2Kr 13,5; Neh 9,27 – tady dokonce množné číslo), kde se rozhodně nemluví

o Kristu, rozhodně se nemluví o spasení duší, ale o záchraně, ochraně, péči. Když se podíváme třeba do Izajáše 63,8, mluví se zde o spasení Izraele z Egypta. Vidíme tedy, že Bůh je skutečně Zachránce všech lidí, a zvláště věřících, což však ani v nejmenším neubírá Jeho moci spasit věčně Boží děti, naopak. Nic se nemění ani na faktu, že evangelium je určeno všem a každý, kdo uvěří, bude spasen (J 3,16; Ř 10,9–10). I proto můžeme radostně jít do světa s dobrou zprávou o Ježíšově vykoupení, jelikož víme, že evangelium je Boží moc ke spasení (Ř 1,16), skrze kterou Bůh povolá své vyvolené (Sk 13,48; 1Te 1,4–5; 2Te 2,14), je dobrá zpráva o tom, že Kristus je dokonalý Spasitel, který na kříži dokonale završil své dílo.

Dobře, ale... co 1. list Janův 2,2 – On je smírcí obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa?

Nechci tu zabíhat do principů smírcí obětí na Jom Kipur (Lv 16), ani nechci rozebírat, kolikrát v Písmu „celý svět“ znamená prostě „pohané/věřící z pohanů“. Věřím totiž, že tento verš nám nejlépe vysvětlí sám apoštol Jan. Když se vrátíme k Janovu záznamu proroctví velebněže Kaifáše, zjistíme, že ve slovech „Ježíš má zemřít za národ, a ne jenom za národ, ale také za to, aby rozptýlené Boží děti shromáždil v jedno“ (J 11,51–52) najdeme jasnou paralelu. Kříž je nástrojem shromáždění rozptýlených Božích dětí z každého kmene, jazyka, lidu a národu (J 11,52; Zj 5,9). Právě „rozptýlené Boží děti“ jsou „ovcemi“ předchozích odstavců, za něž Ježíš položil svůj život (J 10,15). „Přivedení ovcí... v jedno stádo“ z Jana 10,16 je „shromážděním Božích dětí v jedno“ z Ja-

na 11,52, „vykoupení lidí z každého kmene, jazyka, lidu a národu“ ze Zjevení 5,9 a „smírcí obětí za hříchy celého světa“ z 1. Janovy 2,2. Jan ve všech těchto pasážích vyjadřuje, že usmířené Boží děti budou přivedeny ze všech národů, tříd a kast, z celého světa, nikoliv jen ze Židů. Kristus je skutečně Zachránce všech lidí, není národ, etnická skupina, věková kategorie, sociální třída..., z níž by neshromáždil rozptýlené Boží děti, Boží nevěstu.

Co tedy říct závěrem?

Boží slovo říká, že Kristus ty, za které zemřel, jednou provždy dokonale očistil (Žd 10,10.14).

Arminiánství tvrdí, že drtivá většina těch, za které Kristus zemřel, navěky zůstane ve špíně svého hříchu.

Boží slovo říká, že Kristus na kříži jednou provždy vytrpěl trest za hřích těch, za které zemřel (Iz 53,3–5.11; Ř 4,25).

Arminiánství tvrdí, že drtivá většina těch, za které Kristus zemřel, bude věčně trestána za svůj hřích.

Boží slovo říká, že ti, za které Kristus zemřel, mají Jeho spravedlnost (2K 5,21).

Arminiánství tvrdí, že drtivá většina těch, za které Kristus zemřel, nebyla, není a nebude ospravedlněna, a tak právem stráví věčnost v pekle.

Boží slovo říká, že Kristus s těmi, za které zemřel, sepsal neporušitelnou smlouvu, v níž jim Bůh slibuje své odpuštění a přízeň a jejich vytrvání ve víře (Jer 31,31–34; 32,39–41).

Arminiánství tvrdí, že drtivá většina těch, za které Kristus zemřel, tuto neporušitelnou smlouvu poruší a Bůh selže

v naplnění svých závazků, ke kterým se zavázal krví svého vlastního Syna.

Boží slovo říká, že Kristus zemřel za své ovce (přičemž ne všichni jsou Jeho ovce-mi), z nichž neztratí jedinou (J 10,14–29; J 6,37–44).

Arminiánství tvrdí, že Kristus zemřel i za ovce, které nejsou z Jeho stáda, a ztratil a ztratil drtivou většinu z nich.

Je tedy arminiánství učením, které kázali apoštolové? Jak vidíme, ani v nejmenším. A to nás vede zpět ke Galatským 1,7–9 a k 2. Janově 9–11. Říkám tím, že člověk, který doposud věřil učení arminianismu, (např. že Kristus zemřel za všechny lidi, že on sám si vybral být spasen svou svobodnou vůlí atd.), není spasený? Ne. Bůh je milostivý, a to, co nás zachraňuje, není naše teologické poznání, ale Kristův kříž. To však nic nemění na skutečnosti, že arminiánství je nebiblické, živé učení... a, stejně jako u každé lži, jejím autorem je Otec lží (J 8,44). Arminiánství je satanským podvrhem skutečného biblického evangelia, které znevažuje Kristovo spasitelské dílo, a nachází se pod Božím prokletím... což ostatně vidíme v jeho důsledcích. Tam, kde se vyučuje, s sebou nese choroby liberalismu, humanismu, letniční a prosperitářské fantasmagorie, skutkařství a dalších zhoubných chorob.

Jak je napsáno: ‚Jákoba jsem miloval, ale Ezaua jsem nenáviděl.‘ Co tedy řekneme? Není u Boha nespravedlnost? Naprosto ne! Mojžíšovi říká: ‚Smiluji se, nad kterým se smiluji, a slituji se, nad kterým se sli-

tuji.‘ Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo běží, ale na Bohu, který se smilovává. Písmo praví faraonovi: ‚Právě proto jsem tě vzbudil, abych na tobě ukázal svou moc a aby mé jméno bylo rozhlášeno

po celé zemi.‘ A tak se slitovává, nad kým chce, a koho chce, toho zatvrzuje. Řekneš mi tedy: ‚Proč si ještě stěžuje? Vždyť kdo odolal jeho vůli?‘ Člověče, kdo vlastně jsi, že od-

Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám.

Izajáš 42,8

mlouváš Bohu? Což výtvor řekne svému tvůrci: ‚Proč jsi mě udělal takto?‘ Což nemá hrnčír ve své moci hlínu, aby z téže hroudy učinil jednu nádobu ke cti a druhou k hanbě? Což nechtěl Bůh ukázat svůj hněv a uvést ve známost svou moc, a proto s velikou trpělivostí snášel nádoby hněvu připravené k záhubě? A také proto, aby oznámil bohatství své slávy na nádobách milosrdenství, které předem připravil k slávě, totiž na nás, které také povolal nejen ze Židů, ale i z pohanů (Ř 9,13–24)? My pak jsme zavázáni, bratři Pánem milovaní, stát se za vás vzdávat díky Bohu, že si vás vybral jako prvotinu k záchraně v posvěcení ducha a víře v pravdu. K tomu vás i povolal skrze naše evangelium, abyste získali slávu našeho Pána Ježíše Krista. Proto tedy, bratři, stůjte pevně a držte se učení, která jsme vám předali a kterým jste byli vyučeni, ať už slovem nebo dopisem. Sám náš Pán Ježíš Kristus a Bůh, náš Otec, který si nás zamiloval a v milosti nám daroval věčné potěšení a dobrou naději, necht' vaše srdce povzbudí a upevní v každém dobrém skutku i slovu (2Te 2,13–17). Amen. ■

UMRTOVÁNÍ HŘÍCHU

Christopher Love

Jak mohu poznat, zda jsem ve stavu, kdy jsou umrtvovány mé sklony?

Jak mohu poznat, zda mě Pán přivedl do stavu, kdy umrtvuji své sklony či nikoli? Někteří z vás možná velmi touží nacházet se v takovém stavu a chtějí v něm najít uspokojení. Proto vám dám šest znaků, které vám pomohou odkrýt, jak jste na tom a stručně je probereme. Poznali byste, zda ve vás Bůh pracuje a umrtvuje vaše sklony či nikoli?

1 První znak vypovídá o vašem skutečném stavu: Pokud narůstá vaše obava z toho, že se dostanete do situace či okolností, které by mohly vést k hříchu, znamená to, že vaše hříšné sklony jsou umrtvovány. Srdce, které neprochází procesem umrtvování, je troufalé a ochotné riskovat a nechá se svést příležitostmi k hříchu, zatímco srdce, které je pod vlivem umrtvování, je velice opatrné a snaží se vyhnout každé hříšné situaci. Člověk, jehož hříšné sklony jsou umrtvovány, se dá přirovnat k holubici či kořoptvi. Jako příklad poslouží jejich vrozený strach z jestřába. Ten se jich zmocní, i když jestřáb ještě ani není na obzoru, stačí jen jediné jestřábí pírkó. Takový člověk nemá pouze strach z vlastního hříchu, ale z čehokoli, co může k hříchu svádět nebo vést. Jestliže prožíváte svatý strach z toho, že byste zarmoutili či urazili Boha, pak o vás mohu směle prohlásit následující: jste člověk, který umrtvuje své hříšné sklony – nachází se ve vás stejný duch slitování jako v listu Judově

23, kdy se vám oškliví i jejich plášť poskvrněný hříchem.

2 Projděme si další zjištění: řekněme, že se naskytne příležitost zhřešit a všechny okolnosti, které k hříchu mohou svádět, tomu nahrávají, a člověk přesto odolá a ovládne své choutky a hřích nespáchá. To je znak srdce, ve kterém jsou hříšné sklony umrtvovány. Pokud vás Bůh přivedl do takového stavu, pak jistě umrtvuje svou zkaženost. Milování, člověk bez schopnosti umrtvovat své sklony se může zdržet hříchu, když k němu nemá příležitost nebo možnost ho spáchat. Ale ten, kdo umrtvuje své sklony, mluví takto: I kdyby všechno hrálo hříchu do karet, já se ho nedopustím... Josef v Genesis 39,9 měl skvělou příležitost zcizoložit. Měl možnost, protože on i jeho paní byli sami. Neustále na něj naléhala, den co den ho pronásledovala a nabízela se mu. Nikdo ho nemohl vidět, protože text říká, že dveře byly zavřeny. Nebyl tam nikdo, jen oni dva v celém domě. Mohl si tak docela dobře dopomoci k povýšení a získat výhody, protože ona by ho jistě pověřila správou svého domu. Sami posuďte, co všechno měl před sebou – možnost, nabídku, soukromí i slibné vyhlídky. To vše se mu nabízelo a lákalo do hříchu nečistoty. Přesto Josef odpověděl: „Jak bych se mohl dopustit takové špatnosti a prohřešit se proti Bohu?“ (Gn 39,9). Zde vidíte sílu hříchu, který byl v Josefově srdci umrtven. A co vy, také strážte své srdce podle Josefova vzoru a když všechno nahrává tomu,

abyste spáchali hřích, dokážete odpovědět „ne“ svým vlastním choutkám?

3 Pokud můžete ve svém srdci pozorovat sklon k většímu odporu proti ďáblu pokoušení k hříchu než dříve, je to dobrý důvod věřit, že Pán vás vede k umrtvování vašich hříšných sklonů.

Čas od času jste se možná přirozeně chovali jako střelný prach, připraveni chytit na první škrtnutí pokoušení. Ale teď jste spíše podobni zelenému lesu, kterému chvíli trvá, než chytne a začne hořet. Takže pokoušení vás sotva může přesvědčit, abyste se mu vzdali. Pokud je to tak i s vámi, udělali jste velký pokrok na cestě umrtvování svých sklonů.

4 Pokud správně rozlišujete ve své duši mezi smrtí hříchu a životem z milosti, pak jste člověk, který umrtvuje své hříšné sklony.

Milovaní, Pán nepracuje polovičatě, aby jen zničil nepravost v srdci a nic víc. Když vás Pán zachraňuje od hříchu v duši, bude na druhé straně pracovat skrze milost ve vás a ta bude ve vaší duši žít a jednat. Umrtvování a smrt hříchu jdou ruku v ruce s oživením a životem z milosti. Pokud je hřích mrtev, milost bude ve vaší duši žít. Proto i apoštol toto dvojí spojuje v Římanům 6,11: „Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtví hříchu, ale živí Bohu v Kristu Ježíši.“

1. Petrův 4,1–2: „Když tedy Kristus podstoupil tělesné utrpení, i vy se vyzbrojte stejnou myšlenkou: Ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem. Proto i vy ve zbývajícím čase života nebuďte oddáni lidským vášním, ale vůli Boží.“ Zde nám apoštol nejen přikazuje, abychom netrávili čas naplňováním tužeb svého těla,

ale abychom žili Bohu. Proto, milovaní, všude tam, kde jsou hříšné touhy jen násilně potlačeny a omezeny, jedná se o pouhou odmlku, nikoli umrtvení nepravosti. Jako mrtvé pouze vypadají, ale ve skutečnosti mrtvé nejsou.

5 Schopnost umrtvovat své sklony se pozná i podle následujícího znaku: nepravost, která je držena pod kontrolou, musí být výsledkem hlubokého pokoření.

Schopnost umrtvování, která nikdy neprošla procesem pokoření, je pouhou odmlkou od hříchu. Vaše hříchy vlastně nikdy nebyly skutečně umrtveny, pokud vaše srdce nebylo skutečně pokořeno. Mnoho lidí nakládá se svým hříchem jako šermíř na jevišti: někdy svého soupeře jen zlehka zasáhne či vyleká, ale nikdy nezasadí smrtelnou ránu. Někteří si budou s hříchem hrát, ale nikdy mu nedají smrtící úder. Člověk, který skutečně své hříchy umrtvuje, je jako bojovník: Buď zabije, nebo bude zabit. Buď zabije své hříchy, nebo hříchy zabijí jeho. Zkoumejte tedy sami sebe: jste jen divadelní šermíři, cvičíte a hraje si se svými touhami, nebo jste bojovníci, kteří zápasí s nesmiřitelným protivníkem a celou svou silou bojují proti hříchu? Dáte hříchu jen lehký políček, nebo mu zasadíte smrtelnou ránu?

6 Schopnost umrtvování se dá poznat podle šíře záběru, protože nestačí zabít jeden určitý hřích, ale je nutné zasáhnout samotný kořen a hřích jako celek. Proto nás apoštol vybízí, abychom umrtvovali své pozemské sklony – smilstvo, necudnost atd. – a ukřižovali tělo s jeho vášněmi a touhami a měli pod kontrolou hřích jako celek. S umrtvováním

hříchu je to jako s tělesnou smrtí. Víte, že smrt se netýká jen nohy nebo ruky nebo jednoho či dvou částí těla, ale všech částí těla – vše musí zemřít. Tak ani umrtvování neznamená zabití nějakého jednoho hříchu, ale je třeba se zmocnit celého těla hříchu. Že je pod kontrolou držen jen jeden určitý hřích nedokazuje

umrtvení, pokud není zasazena smrtelná rána celému tělu hříchu a vší nepravosti.

Pár slov k vaší potěše: abyste umrtvili každý hřích, máte k dispozici Kristovu sílu, aby vám pomohla s tou vaší... On nás pak odmění tak, jako bychom to dokázali sami. ■

Překlad Dana Vondrušková

MANŽELSTVÍ A VZTAHY

DOPIS NA POPRAVIŠTĚ

Mary Love

Christopher Love (1618–1651) byl velšský protestant, domácí kaplan londýnského šerifa a velký zastánce presbyterního zřízení církve. Kvůli písemnému styku se skotskými presbyteriány, kteří usilovali o znovunastolení Karla II., byl spolu s dalšími obviněn z údajného spiknutí a popraven. Puritán Thomas Manton ho navštívil na popravišti a poté, navzdory hrozbám vojáků, že bude zastřelen, kázal na jeho pohřbu. (–jk–)

Můj drahý,
dříve, než budu psát dále, zapřísahám tě, abys nemyslel na to, že ti píše tvá žena, ale spíše tvůj přítel. Doufám, že svou manželku i děti jsi poručil do rukou Boha, který řekl slovy proroka Jeremjáše 49,11: „Zanech své sirotky, já je zachovám při životě, ať ve mne doufají tvé vdovy.“ Tvůj Stvořitel bude mým manželem a Otcem tvým dětem.

Ó, kéž by tě Pán ušetřil všech znepokojivých myšlenek ohledně tvých nejbližších. Přeji si tě svěřit ochotně do rukou tvého Otce a nevidět jen tvou korunu slávy, až ztratíš svůj život pro Krista, ale kéž to může být čest i pro mě, že jsem mohla svého muže nechat ke Kristu odejít.

Neodvažuji se mluvit ani pomyslet ve svém srdci na svou nevyslovitelnou ztrá-

tu, spíše cele upřít svůj zrak na nepopsatelný a nepředstavitelný zisk. Ty opouštíš jen hříšnou, smrtelnou ženu, abys byl navždy spojen svazkem se samotným Pánem slávy.

Ty odcházíš jen od dětí, bratří a sester, abys šel k Pánu Ježíši, svému nejstaršímu Bratru. Opouštíš pozemské přátele, aby ses v radosti připojil ke svatým a andělům a duším spravedlivých, kteří již byli uvedeni do slávy.

Odcházíš z pozemského života do nebe a měníš vězeňskou celu za komnaty v paláci. A kdyby se snad chtěly probudit přirozené city, doufám, že Duch milosti, který je v tobě, je umlčí věda, že všechno tady dole je jen pouhá mrva a škvár ve srovnání s tím, co je nahoře. Víím, že tvůj

zrak je upřen na naději slávy, ve které nebudeš litovat odchodu z této země.

Můj drahý, vím, že Bůh nejen připravil slávu pro tebe a tebe pro slávu, ale jsem přesvědčena, že tě povede po cestě, abys po ní došel do její plné radosti. Až si to ráno budeš oblékat onen šat, ach jen si řekni ve své mysli: „Oblékám si nyní svatební šat, abych mohl být navždy spojen se svým Vykupitelem.“

A až k tobě přijde posel smrti, ať ti nepřipadne jako strašlivý. Dívej se na něj jako na posla, který ti přináší zvěst věčného života. A po cestě nahoru na popraviště myslí na to (jak jsi mně říkával), že je to jen ohnivý vůz, který tě odveze do Otcova domu.

A až skloníš svou vzácnou hlavu, abys přijal Otcovu vůli, vzpomeň si, cos mně říkával: „I kdyby ti oddělili hlavu od těla, v té chvíli bude tvá duše spojena s tvou Hlavou, Pánem Ježíšem v nebesích.“

Ačkoli to může být trpké, že rukama lidí budeme předčasně odloučeni, mějme na

paměti, že takové je rozhodnutí a vůle našeho Otce a nebude to trvat dlouho a budeme se opět společně radovat v nebesích.

Potěšme se vzájemně těmito slovy. Buď potěšen, můj milovaný. Bude to jen malá rána a budeš tam, kde znavení dojdou odpočínutí a kde svévolníkům již nebude dovoleno škodit. Nezapomeň, že i když tvůj oběd bude chutnat hořce, tvá večeře s Kristem bude té noci sladká.

Můj drahý, tím, co ti zde píši, tě nechci nikterak poučovat; avšak tato potěšení jsem pro tebe dostala od Pána. Už nebudu psát ani ti dále působit starosti. Poroučím tě do rukou Božích, kde zanedlouho budeš ty i já.

Sbohem, můj drahý, již neuvídím více tvou tvář, dokud nespatriíme společně tvář našeho Pána Ježíše v onen slavný den.

Mary Love

Překlad Dana Vondrušková

OPRAVDOVÍ MUŽI MILUJÍ SILNÉ ŽENY

Paul Maxwell

Až příliš často slychávám: „Muži mají rádi tiché ženy.“ „Chlapci moc nemusí chytré dívky.“ „Ze vzdělaných žen mají muži strach.“

Chápu, proč věříme těmto věcem. Je to pěkný příběh. Vysvětluje, proč jsou některé ženy v hledání manžela úspěšné, a jiné ne. Jako křesťané (a jako lidé) si připadáme velmi chytrí, když se nám podaří rozpoznat, co je příčinou toho, že žena zůstává svobodná, a najít na to lék. „Jsi moc tvrdohlavá.“ „Jsi moc divoká.“ „Žena by měla být nevyrazná, tichá a křehká.“

Ano, uprostřed všeho našeho diagnostikování je jednoduché opomenout skutečnost, že pokud žena nahání „strach“, není to záležitost ženského charakteru, ale mužského úhlu pohledu. Chceme, aby z žen nešel takový strach? Otázka míří na muže, kteří mají nepříjemný pocit z žen, a my jen můžeme čekat, až tito muži dospějí. Skutečná otázka, kterou si musíme položit, je: „Chceme, aby byly ženy slabé?“ A na základě Písma musí navěky znít odpověď: „To se nesmí stát.“ Silné ženy jsou pro Boží zá-

měř v církvi stejně důležité jako silní muži. Proč?

1. Silné ženy odhalují zlé muže

Nemohu mluvit za všechny křesťanské muže, ale můžu mluvit za sebe a za mnohé muže v Bibli: zbožnost je atraktivní pro muže i pro ženy (Př 31,30). A zbožná ženskost často vyžaduje, aby žena byla silná, dokonce aby naháněla strach. Zamyslete se nad Jáel v Soudců 4. Jáelin manžel Cheber „se odloučil od Kajina“ a „postavil svůj stan až k dubu v Saananímu, který je u Kedeše“. Když tedy Sísera, kenaanský velitel armády krále Jabína, který kraloval v Chasóru, nepřítel Božího lidu, prchal do úkrytu, vešel do Cheberova stanu, „neboť mezi chasórkým králem Jabínem a domem Kénijce Chebera byl mír“ (Sd 4,17). Ale Sísera narazil ve stanu na Jáel a vychrlil na ni rozkazy: „Dej mi napít.“ „Stůj u vchodu do stanu.“ Zareagovala tak, že „se k němu přikradla a vrazila mu stanový kolík do spánku, že pronikl až do země“ (Sd 4,21). Debóra později o Jáel zpívala: „Požehnána buď nad jiné ženy Jáel... Rukou chopila stanový kolík, pravící pádné kladivo...“ (Sd 5,24,26).

Díky Bohu, že Jáel nebyla k tomuto příteli svého vzpurného manžela mírná a submisivní a uctívá. Nebyla ušlápnutá. Silné ženy odmítají žádosti zlých mužů.

2. Silné ženy napomínají dobré muže

Když si David usmyslel, že zabije Nábala, toho neomaleného hrubiána, který byl ztělesněním naprosté mužské pošetilsti, Nabalova žena Abígajil nabídla Davidovi stovky pletenců sušených fiků, bochníků chleba a sušených hroznů. K tomu využila

příležitosti, aby Davida varovala: „... ať to není pro tebe pokleskem ani výčitkou svědomí mého pána, že bezdůvodně prolil krev a že si můj pán sám pomohl“ (1S 25,31 ČSP). Jinými slovy, Abígajil ho varovala: „Buď opatrný. Nepoužij svou moc k tomu, aby ses provinil.“

David odpovídá: „... požehnán buď tvůj důvtip a požehnána ty sama, žes mě dnes zadržela, abych se nedopustil krveprolití a nepomohl si vlastní rukou“ (1S 25,33). Nábál brzy poté zemřel na infarkt. „David pak Abígajile poslal vzkaz, že si ji chce vzít za ženu“ (1S 25,39).

Davida přitahovala tato silná žena svou silou, svým napomenutím a svým charakterem. Abígajil Davidovi zkomplikovala život. A David mohl v okamžiku milosti uvidět, že Abígajil stojící v jeho cestě je pro něho darem nevinnosti. Toho dne pro sebe David hledal spásu, ale byla mu Bohem darována v Abígajil, která, ačkoliv mu byla coby jeho poddaná vydána na milost, řekla, co potřeboval slyšet.

Silné ženy napomínají dobré muže, kteří potřebují pomoc ve svých slabostech, kteří potřebují, aby jim někdo pomohl uvidět, jak být silný.

3. Silné ženy vychovávají věřící muže

V mém životě neexistuje silnější a důslednější připomínka evangelia, než je moje máma. Pavel říká něco velmi podobného o Timoteovi: „Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Euníké a kterou máš, jak jsem přesvědčen, i ty“ (2Tm 1,5).

V ideálním světě by muži i ženy stáli ve své síle bok po boku. Žijeme však ve světě,

kde potřebujeme, aby silné ženy dělaly muže silnými, protože někdy prostě postrádáme muže, kteří by se o to postarali. Táta mojí maminky zemřel, když jí bylo devět, a můj vlastní táta nebyl v mém životě přítomen dost na to, aby mi byl otcem. Maminka tedy zastávala práci obou rodičů, práci dvou vychovatelů – pro nás oba, moji sestru a mě. Jsem rád stejně jako Timoteus a Pavel, že nám Bůh dal tyto dary v podobě silných žen, abychom přežili nestálou přítomnost a následky jednání „silných“ mužů.

Samozřejmě některé z těch nejzbožnějších matek mají ty nejbezbožnější děti, a naopak. Ale v době, kdy otcové často selhávají, protože svým dětem nepředávají dar víry, budoucnost často závisí na síle žen a jejich evangelizační práci.

Silné ženy vychovávají věřící muže, ať už jako děti nebo učedníky.

Krása a síla víry

Žijeme v době, kdy ženy překonávají muže v mnoha oblastech profesních i osobních schopností. A muži mají dvě možnosti – vnímat ženskou sílu jako úchvatně přitažlivou, nebo se nechat touto silou znejistit a zastrašit. Opravdoví muži milují silné ženy, protože Boží sláva je nádherná a „žena je odleskem slávy mužovy“ (1K 11,7).

Ježíši, dej mužům milost, aby vnímali krásu velkolepé ženské síly. Dej ženám houževnatost, aby zůstaly silné dostatečně dlouho, než ti správní muži z těch správných důvodů zjistí, jak jsou krásné. A pomoz mužům a ženám se zamilovat do osvědčené a pravé „víry, mnohem dražocennější než pomíjející zlato“ (1Pt 1,7).

Překlad Julie Petrecká

JAK PŘEKONAT ZÁVISLOST NA PORNOGRAFII

David Powlison

Může Bůh změnit lidi závislé na pornografii? Ano, může. Dokonce vyvádí lidi z jejich izolovaného imaginárního světa sexuální závislosti do skutečného světa opravdových láskyplných vztahů s Bohem a lidmi. David Powlison vysvětluje, že ke změně dochází, když jsou lidé s láskou vyzváni, aby se postavili svému chování upřímně, porozuměli jeho kořenům a obrátili se o pomoc k Bohu. Pravá změna od Boha přinese svobodu od závislosti na pornografii přeměnou představitosti a chování sexuálně závislého.

Už jste někdy něco takového prohlásili?

- Pokoušel jsem se přestat mnohokrát, ale nějak vždycky skončím u počítače a brouzdám po internetu.
- Ledové sprchy, modlitba, vyhýbání se situacím – už jsem zkusil všechno. Existuje pro mě vůbec nějaká naděje?
- Víím, že bych měl vyhledat pomoc, ale příliš se stydím.
- Myslela jsem si, že s pornografií mají problémy jen muži, ale trávím až moc času ve svém vlastním malém vyfantazírovaném světě.

Pokud ano, je pravděpodobné, že jste se chytili do pasti závislosti na pornografii a sexuálních představách. Cítíte vinu a stud, ale zdá se, že nemůžete přestat. Možná si všimáte, že vztahy se skutečnými lidmi ve vašem životě začínají být tímto bojem poznamenané.

Neexistuje žádná čarovná formule, která by vás od vaší závislosti osvobodila, ale když požádáte o pomoc Ježíše, přijde k vám laskavě a s rozhodností. Ježíš do svého království vítá všechny lidi, kteří s něčím bojují, a Jeho Duch vám poskytne hlubokou proměnu, po které toužíte.

Změna nastane, když se ke svému chování postavíte upřímně, pochopíte jeho kořeny a potom půjdete k Bohu, aby ve vašem životě způsobil opravdovou změnu. Opravdová změna, která přichází od Boha, neovlivní jen vaše chování, ale také vaši představivost a touhy. Věříte, že je toho Bůh schopen? Udělejte krok víry, přečtěte si tento článek a požádejte Boha, aby ho použil a začal vás měnit.

Co je pornografie?

První část slova pornografie, „porné“, znamená nemorálnost, a druhá část, „grafé“, znamená psát, kreslit nebo vypočítat. V pornografii jde o vykreslování, představy a fantazírování o nemorálnostech.

Pornografie je tu už celá staletí. Avšak široká dostupnost pornografie způsobuje, že se tento problém týká více lidí než kdy předtím. Měkké porno je všude, kam se podíváte – v televizi, filmech, časopisech, na billboardech a dokonce na plakátech na autobusových zastávkách. A nesetkáváme se s ním jen v médiích. V našem svě-

tě se jak muži, tak ženy oblékají takovým způsobem, aby přitáhli pozornost a vyvolali v ostatních romantické nebo erotické pocity. Všichni jsme každý den bombardováni pornografií – taková je atmosféra, ve které žijeme.

A pornografie není jen problém mužů. Obě pohlaví mají nemorální fantazie. Ženy může více pohlit romantická literatura a muže erotické obrázky, ale konečný výsledek je stejný – ve svém myšlenkovém světě se dopouštíte cizoložství.

Snění o nemorálnostech je špatné

Možná vám bylo řečeno, že nemorální představy nejsou ve skutečnosti špatné. Je pravda, že jde o jiný druh špatného, než když máte skutečný poměr, ale pořád je to hřích. Ježíš to řekl jasně:

◆ *Každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. (Mt 5,28)*

Je důležité, abyste si přiznali, že to, čeho se dopouštíte, je špatné, protože nebudete bojovat správně, dokud nebudete schopní prohlásit: „Toto je nepřítel. Když to dělám, hřeším.“

Jak vypadá pokrok?

Jaké pokroky děláte ve svém boji s pornografií? Ve všech typických lidských zápasech (jako jsou hněv, úzkost, únik před skutečností) vítězství neznamená dosažení dokonalosti. Znamená to, že si stanovíte nový cíl a nový směr. Směr, kterým se v životě vydáte, určuje místo, na které dorazíte. Kam míříte? Jdete správným směrem? Ve vašem zápase s pornografií jít správným směrem znamená naučit se bojovat s pokušením k hříchu, vyrovnávat se s vinou, když

padnete, porozumět okolnostem, za kterých dochází k pokušení a vyhýbat se jim.

Pokrok v těchto třech oblastech neznamená, že se najednou teleportujete z marastu, ve kterém nyní žijete, na vrchol hory svobody od veškerého pokušení. Abyste dosáhli změny v těchto oblastech, musíte udělat mnoho postupných krůčků správným směrem. Například:

- Snížit frekvenci hříchu je opravdu dobré. Není dobře, že se stále oddáváte pornografii, ale pokud to děláte méně často, jdete správným směrem.
- Změna ve vlastní podstatě hříchu je pokrok. Pokud už nemáte poměr nebo předmanželský sex a nyní bojujete s pornografickými představami, je dobře, že váš boj přešel od skutků k vaší představivosti.
- Změna bojiště je pokrok. Pokud se váš boj přesunul od stavu, kdy jste si kupovali pornografické materiály nebo je hledali na internetu, ke starým příběhům z fantazie, které stále ještě vězí ve vaší mysli, je to posun správným směrem.
- Zvýšení míry upřímnosti a vykazatelnosti je pokrok. Jste-li ochotní být ryze upřímní a vykazatelní důvěryhodnému příteli, manželskému partnerovi nebo pastorovi a říkáte: „V tomto mám problém,“ jdete kupředu. Náležitá otevřenost k ostatním je velmi významným krokem ke změně.
- Pokud na těžké okolnosti nereagujete vždy tak, že se oddáte hříchu, je to pokrok. Pokud se ve vašem životě objeví těžkosti a vy, namísto abyste se utekli přímo do své fantazie, se modlíte o po-

moc a žádáte ostatní, aby se modlili za vás, pak je jasné, že Bůh pracuje.

- Rychlejší pokání je pokrok. Naučit se jít rychleji k Pánu života místo toho, abyste se celé dny, týdny nebo měsíce utápěli v ponuré myšlence „Už jsem zase padl“, ukazuje, že Bůh ve vašem životě pracuje.
- Učit se milovat a zajímat se o skutečné lidi je pokrok. Vaše nemorální fantazie zneužívá druhé lidi ve světě představitosti. Péče o druhé, dokonce i nepatrná, znamená, že vás Ježíš mění.

Pochopte svůj hlubší zápas

Jak se vydat správným směrem? Začnete tím, že porozumíte svému zápasu. Vaše velké zjevné hříchy (jako vyhledávání pornografie na internetu) jsou pouhou zástěrkou pro hlubší hříchy, které jsou živnou půdou pro vaše potíže s pornografií. Dokud si však neuvědomíte hříšné vzorce chování skrývající se za vaší závislostí a nebudete z nich činit pokání, nebudete bojovat tu správnou bitvu. To jsem se naučil, když jsem radil Tomovi, svobodnému křesťanovi, jemuž táhlo na čtyřicet a bojoval s pornografií a masturbací už od dospívání. Zkusil všechny dobré věci: vykazatelnost, učení biblických veršů zpaměti, cvičení, ledové sprchy a službu ve sboru. Ale pořád se mu nedařilo přestat.

Když jsem ho požádal, aby si zaznamenal, kdy zakouší pokušení, řekl mi: „To už vím. Obvykle v pátek večer. Mívám záchvaty vzteku na Boha.“ Myslil jsem si, že jeho velkým zápasem je pornografie, a on najednou mluvil o tom, že se hněvá na Boha!

Potom vyprávěl: „V pátek bývám unavený a osamělý. Myslím na své svobodné přátele, jak randí, a na své ženaté přátele, jak jsou se svými manželkami, a lituji se. Zlobím se na Boha, protože si myslím, že mi dluží manželku, kterou nemám. Kolem deváté mě pokušení k sexuálnímu hříchu ovládne a já se poddám.“

Tomův boj s hříchem se soustředil jen na jedinou věc – jeho boj s pornografií. Ale pod tímto problémem se skrýval Tomův hněv na Boha, sebelítost, závist a obrovsky závažná věc – jeho víra, že mu Bůh dluží manželku. Tomova touha po manželce se stala tím, co Bible nazývá „žádostí těla.“ Žádost těla je každá touha (i touha po dobrém, jako je touha po manželce), která panuje nad našimi životy, všechno, kolem čeho organizujeme svůj život, kromě Boha. Tomova touha po manželce krmila jeho hříchy sebelítosti, hněvu na Boha a pornografie.

Tom byl také zákoník. Věřil, že když se snaží být dobrým křesťanem, tak mu Bůh dluží potěšeníčko (jako je manželka), a když udělal něco špatného, propadl zoufalství. Tomova představitost byla něčím daleko větším než sexualizovanou představitostí. Byla plná závisti, reptání a víry, že to, co dělá, mu buď získa od Boha potěšeníčka nebo uvolní smršť trestu. Jeho představitost nezahrnovala evangelium, odpuštění hříchů, pochopení Boží lásky k němu nebo porozumění pomoci, kterou má k dispozici od Božího Ducha. Všechny Tomovy hříchy pramenily z nevíry. Žil, jako kdyby Bůh nebyl s ním a nebyl schopen mu pomoci v dobách, kdy Ho potřebuje.

Když si Tom přiznal tyto hlubší hříšné vzorce chování a vyznal je Bohu, začal růst

a měnit se. Celý jeho křesťanský život byl předtím o zvládnání jednoho morálního se-lhávání, ale nyní začal jiskřit. Bojoval daleko širší boj a Bůh mu dal širší rozhled, aby viděl skutečnou bitvu a skutečnou Boží milost, která je mu dostupná pro celý jeho život, ne jen pro jednu oblast pokušení.

Můžete se vydat stejnou cestou jako Tom. Začněte si zapisovat, co se děje ve vašem životě, když se potýkáte s pornografií. Odpovězte na následující otázky:

- Kdy k tomu dochází? Co se děje? Co se toho dne stalo?
- Na co jste mysleli? Jaká byla podstata toho pokušení?
- K čemu vás to vedlo? Přemohlo vás to?
- Pokud ne, jak se to stalo?
- Pokud ano, co jste udělali, když jste padli?
- Jak jste se vzpamatovali? Co to mělo za následek?

Zápisky vám pomohou odhalit, o co ve vašem zápase s pornografií skutečně jde. Až se začnete prát s hlubšími hříšnými vzorci, uvidíte, že váš problém je mnohem větší, vaše potřeba milosti mnohem hlubší a váš cíl skvostnější, než jste si kdy uměli představit.

Jděte k Bohu

Co uděláte, když vidíte rozsah bitvy, kterou bojujete? Jak začnete s těmi malými kroky správným směrem, které budou nakonec směřovat k hluboké změně? Jděte k Bohu. Tato tři slova – je jednoduché je vyslovit a je těžké se jimi řídit – jsou jádrem vašeho zápasu s hříchem.

Proč je to tak těžké? Protože váš přirozený instinkt velí obrátit se k sobě místo

k Ježíši. To platí pro všechny hříchy, ale v boji s pornografií je to zjevné, protože jde o osamělý závod. Už z definice vašich pornografických hříchů vyplývá, že jde jen o vás: jsou to, co chcete, v co doufáte a po čem toužíte. Když čelíte těžkým okolnostem nebo zklamání – nuda, osamělost, problémy s penězi, boj s partnerem, rozchod s přítelem – je jednoduché (a instinktivní) obrátit se do sebe a pokusit se utéct svým problémům únikem do fantazie.

Poté, co zhřešíte, je jednoduché (a instinktivní) zůstat obrácený do sebe, ale jinak. Protože nyní cítíte vinu, koušete se, kopete se a jste ze sebe zděšení. Ale i vaše vina je celá o vás.

Máte jedinou naději na záchranu z tohoto začarovaného kruhu sebe sama. Musíte jít k Ježíši. Jak se vzpamatujete z porážek? Z porážek se zotavíte jedině, když se vrátíte k Bohu, který vám nabízí milosrdenství a odpouštění skrze smrt svého vlastního Syna na kříži. Ježíš zemřel, aby vám mohlo být odpuštěno.

Jak čelíte strastem, nudě, zranění, zradě a osamělosti? Tím, že jdete k Bohu, který je tu, který není zaražen sexuálním hříchem, který vás slyší, záleží Mu na vás a chce mít s vámi vztah. On je schopen změnit vaše instinktivní vzorce chování. ■

Překlad Julie Petrecká

EKUMÉNA

KDO JE SVATÝ (DOPIS OLDOVI)

– pst –

Nyní, v říjnu 2015, procházím svým péččkem, a narážím na dopis, který jsem před devíti roky napsal a poslal svému dlouholetému katolickému příteli a kolegovi z báňské branže. V coloradském Denveru jsme se v raných 80. letech minulého století často dostávali do teologického křížku. Přejmenuji jej na Oldu podle svého prostředního jména po kmotrovi Oldřichovi. Protože mě v posledních letech trápí plíživě ekumenické pohlcování nových evangelikálů katolicismem, rozhodli jsme se opustit náš novoevangelikální sbor a tento soukromý dopis oprávit a vytisknout.

V létě r. 2006 jsem se širší rodinou turisticky navštívil baziliku Nanebevzetí

Panny Marie na Svatém Hostýně. Zaujala mne tato vývěska:

Bazilika dostává i výsady – privilegia

- Při návštěvě baziliky mohou věřící za obvyklých podmínek získat plnomocné odpustky v tyto dny:
- 29. 6. – Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů
- 15. 8. – Nanebevzetí Panny Marie
- 2. 8. – Portiunkula
- Jednou do roka v den, který si sami zvolí.

Vyfotografovali jsme ji a přeloženou otiskli v našem zářijovém oběžníku z r. 2006, který posíláme těm, kdo se za mořem za naši práci modlí a podporují ji. Fotografií jsme uvedli slovy:

Také jsme navštívili katolický poutní kostel „Svatý Hostýn.“ To, co jsme viděli viset na zdi uvnitř kostela, nám vzalo dech.

Dál jsme již věc nekomentovali. Na to mi Olda, který náš oběžník dostával internetem, překvapivě a rychle odpověděl. Zde je moje odpověď na Oldův dopis, který budu postupně citovat:

PAVEL: Milí, je mi líto, že vás až teprve hostýnská vývěska pohnula k odpovědi. Ani jsme donedávna nevěděli, že jste tady v Česku. Věřím, že nepíšu do větru. Teď k té vývěsce. Nedorozumění vždy nastává, když si začneme domýšlet anebo nemáme vyjasněné a definované pojmy, tj. když dva řeknou totéž, není to totéž. Kdybych vás nemiloval, neodpověděl bych.

OLDA: *Byli jsme velice překvapení otištěnou vývěskou z kostela (jak vy píšete v uvozovkách) Svatý Hostýn, nevím, co ty uvozovky znamenají, snad to, že pochybujete o svatosti.*

PAVEL: V angličtině dáváme uvozovky skoro ke každému českému jménu, aby lidé odlišili jména obcí, knih, věcí atd. od ostatního textu. Vůbec mne nenapadlo spojení s pochybnostmi o svatosti „Svatého Hostýna“, protože jsem jej chápal jako místní jméno. Jak by mohl anglicky mluvící čtenář, který vůbec nerozumí českému slovu svatý, vydedukovat „náš úmysl“ s uvozovkami? To můžeš předpokládat jen Ty, protože ovládáš oba jazyky a podezíráš nás z jistého zesměšnění, a kdysi jsi mi napsal i z nenávisti ke katolické církvi (už to nemohu doložit, ale jednalo se tehdy o znamení kříže).

Pokud se týká *svatosti*, prosím Tě, Oldo, abys pochopil, čemu věříme. Snažně Tě prosím, pochop, že naši jedinou předpojatostí je Bible a pouze Bible. V tom se s katolickou vírou rozcházíme. Sola Scriptura, pouze Písmo, je jedním z našich kréd. Jsme protestanti [pro-testificatio], tedy svědci obou testamentů — jak Starého, tak Nového.

Jsme pro svědectví obou zákonů, proto slovo *svatost* posuzujeme pouze podle Písma, a nemůžeme přijmout žádnou tradici, která Písmu odporuje. Neprosím Tě o přijetí našeho výchozího stanoviska, ale prosím Tě, abys mu porozuměl. Vycházíme-li pouze z Písma, potom *svatý* je jenom a pouze Bůh ve všech svých třech osobách:

- ◆ *Všechny čtyři bytosti jedna jako druhá měly po šesti křídlech a plno očí hledících ven i dovnitř. A bez ustání dnem i nocí volají: „Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází.“ (Zj 4,8)*
- ◆ *Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý; všechny národy přijdou a skloní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo. (Zj 15,4)*

Svaté, v přeneseném, druhotném smyslu je také všechno, v čem nebo spíše v kom přebývá Bůh. Může to být země na hoře Sinaj, na které stál Mojžíš, starozákonní židovský chrám, schrána atd. Doufám, že to nemusím doložit biblickými verši. V dnešní novozákonní době svatý Bůh přebývá ve svém lidu, jenž Písmo nazývá Boží chrám, Kristovo tělo, církev, „ekklésia“, tj. „hlasitě vyvolání“ atd.

- ◆ *Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť **Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy...** ... Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a ježž máte od Boha? Nepatříte sami sobě!*
(1K 3,16–17.19)

Každý, kdo byl povolán ze satanovy tmy do Kristova světla, je svatý:

- ◆ ***Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu,** abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.* (1Pt 2,9)

V dnešním světě je v druhotném smyslu svatý jen ten, v kom přebývá Bůh, to znamená i Ty, protože jistě věříš, že Kristus zemřel za Tvé hříchy. Svatý věřící není svatý ze své podstaty, ale z podstaty Ducha Božího, který v něm přebývá. Svatým nemůže být ani Svatý Kopeček ani Svatý Hostýn, protože Boží Písmo výslovně říká, že v nich svatý Bůh nepřebývá:

- ◆ ***Avšak Nejvyšší nepřebývá v chrámech, vystavěných lidskýma rukama, jak praví prorok...*** (Sk 7,48)

Boží duchovní svatá podstata, „idea“, nemůže přebývat v bezduchem kameni, ale jen v lidech, protože pouze člověk byl stvořen k Božímu obrazu. Svatý tedy není Svatý Hostýn, svatí jsou jen ti, v nichž přebývá svatý Boží Duch. Jestliže Svatý Hostýn (ten kopec s kamennou budovou) je svatý, potom, odpusť mi to, Oldo, se jedná o pohanskou víru, totiž, že zvířata, rostliny a neživé věci třeba voda nebo kámen vlastní jakousi duchovní podstatu. To je animismus. Bůh v ka-

menných chrámech nepřebývá – to nepsal Steiger, ale Duch svatý.

OLDA: *Rovněž jsem nepochopil, proč jste to otiskli, nabízí se jedno vysvětlení = zesměšnění.*

PAVEL: Nikdy jsem katolickou církev nezesměšňoval, to jsou jen Tvé závěry. Před nedávnem jsem dostal od čtenářů internetového Granosalis „Zlatou perlu Granosalis“ za rok 2005. Nevytahuji se, odpověděl jsem pouze na několik otázek. Přečti si prosím ten rozhovor. Přeji si, abys z něj pochopil, kde stojím. Nesouhlas není zesměšnění. Víc jsem bil do protestantů, když se mne otázali na nárůst katolicismu. Zde je výňatek:

Pokud se týká vzrůstajícího katolického vlivu, tak ten vzrůstá hlavně proto, že protestanti otevřeně nehájí doktrinnální a morální odkaz Božího slova. Nedávno jsem četl: „Je to mýtus, tvrdí-li se, že lidé u nás (v Británii) odmítli křesťanství; řekl se jim o něm tak málo, že ho nemohou ani přijmout ani odmítnout.“ Hlásat nevykleštěné Boží slovo vždy znamená nosit svoji kůži na trh. Když v neděli ráno před odchodem do sboru slyším v rozhlase přenos katolické bohoslužby a soustředím se na jeho evangelijní úseky, dozvím se o zástupné oběti Ježíše Krista často víc než v mnoha protestantských shromážděních. Nárůst katolicismu je přímo úměrný protestantské impotenci. Mnohé protestantské církve, nejen zde v ČR, se zabírají často samy sebou, místo Písmem a službou. Řeší stále totéž: osobní problémy, finance, prosperitu, zdraví, časté nechutné vztahy

v církvi, vztah ke státu, problémy s dětmi, rozvodovost, homosexualitu, potraty, prostituci, pornografii, euthanasii, alkoholismus, drogovou závislost, deprese atd. To vše je antropocentrismus [soustředěnost na člověka]. Většina těchto problémů má, až na zanedbatelné výjimky, kořeny v chabé znalosti a důvěře v Boží svrchovanost. Humanisticky zkreslené představy o tom, kdo je Bůh a kdo je člověk, zdegenerovaly církve. Protestanti musí poznat příčinu své duchovní impotence a neřešit jen její důsledky. Mnohé uvedené problémy zmizí, když odstraníme jejich příčinu. Jedině poznání naprosté svrchovanosti Boha, se všemi jejími důsledky, je cesta k obrodě – to je teocentrismus, to je kristocentrismus [soustředěnost na Boha a Krista].

OLDA: *Poznámka o tom, že vám to vzalo dech, to jen potvrzuje. Co vám vzalo dech, bylo slovo odpustky. Nechali jste bez povšimnutí slova „za obvyklých podmínek“ a právě tato slova obsahují více než to nešťastné slovo odpustky.*

PAVEL: Vše, co jsme napsali, bylo, že nám vývěska vzala dech a pak jsme ji jen přeložili do angličtiny a nic nekomentovali, ani „odpustky“ ani „za obvyklých podmínek“. Většina našich anglicky mluvících čtenářů přesně ví, o co jde. Vůbec nejde o nešťastné slovo „odpustky“, ale o princip odpuštění. Dobře rozumí tomu, co jsem Ti výše stručně popsal. Co jim i mně bere dech je, že „Bazilika dostává i výsady – privilegia“ udělovat odpustky (odpuštění). Ani duchovní představitelé baziliky (kromě osobního odpuštění, tak

jako my odpouštíme našim viníkům) ani kamenný chrám (bazilika) ani dny k tomu určené nemohou udělit nic. A nikdo, ani od baziliky ani od jejich představitelů, nemůže získat za žádných podmínek jakékoliv odpustky (odpuštění), které samozřejmě dnes nemají nic společného se středověkými odpustky. Nikdo nemůže mít privilegium spásných odpustků (odpuštění) kromě Boha. I farizeům bylo jasné, že jediný, kdo má výsady i privilegia odpustků (odpuštění), je pouze Bůh a žádný člověk.

◆ *Zákoníci a farizeové začali uvažovat: „Kdo je ten člověk, že mluví tak rouhavě? Kdo může odpustit hříchy, než sám Bůh?“ (Lk 5,21)*

Proto Krista pronásledovali. Jestli, Oldo, řekneš, že je to samozřejmě Bůh, kdo odpouští, tak proč není na vývěsce napsáno něco v tomto smyslu:

Jedině Bůh má výsady – privilegia udělit odpustky (odpuštění) za obvyklých podmínek, totiž víru, že skrze Pána Ježíše Krista, který nás na kříži zastoupil v potrestání, získáváme věčný život s Bohem a Ježíš smyl všechny naše hříchy.

Bůh svoji slávu pokud se týká odpustků (odpuštění) nikomu nedá:

◆ *Hle, přetavil jsem tě, ne však jako stříbro, vyzkoušel jsem tě v tavící peci utrpení. Kvůli sobě, kvůli sobě samému to dělám. Což smí být mé jméno znesvěceno? Svou slávu nikomu nedám. (Iz 48,10–11)*

OLDA: *To že jde o dlouhou zповěď, vyznání hříchů, meditaci nad nimi a prosbu o odpuštění je ve vašem popisu pominuto.*

Církev zachovává slovo odpustek, i když jde v podstatě o milost odpuštění vyznaných hříčů a lítost nad nimi a vyjádření snahy být lepším.

PAVEL: Oldo, tohle zná každý Duchem znovuzrozený člověk a není nutné to rozvíjet. Znovuzrozený křesťan tím žije a dýchá; nepotřebuje ale k tomu privilegia žádné baziliky, ani zpověď knězi, protože každý bližní v Kristu je kněz. Jenom tři ukázky z mnoha:

- ◆ *V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne... (Ef 6,18)*
- ◆ *Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. (Jk 5,16)*
- ◆ *Vy však jste „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu...“ (1Pt 2,9a)*

OLDA: *V žádném kostele a náboženském shromáždění jsem nikdy neslyšel kritiku jiných denominací anebo jejich zlehčování, proč to děláte vy. Kdo vám dal právo se povýšit nad jiné náboženské instituce?*

PAVEL: Oldo, Ty jistě uznáváš papežovu autoritu, jinak bys mi nedoporučil Ratzingera. Proč papež nezruší dosud trvalé prokletí nekatolíků z Tridentu? My věříme, že ti katolíci, kteří jsou znovuzrozeni z Ducha Božího, jsou spaseni. Ale oficiální, stále platná katolická doktrína nás proklíná:

1562 822 Kán. 12. Tvrdí-li kdo, že víra, která ospravedlňuje, není nic jiného než důvěra v Boží milosrdenství, které odpouští hříchy kvůli Kris-

tu, nebo že pouhá tato je tím, čím jsme ospravedlněni, budiž anathema [=proklet] (srov. DS 1533n).

Kdo dal římskokatolické církvi takové právo? To je to, o čem se nyní bavíme. Podle katolického oficiálního učení jsem trvale oddělen od Krista. Podle závěrů tridentského koncilu jsem „ztracen.“ Jsem katolickou organizací „proklet“ a „oddělen“ od Boha. Opak je tedy pravda. Co tvrdíš, je z neznalosti vlastních, papežem schválených doktrín. To není zesměšňování, ale jen konstatování. Jistě, v kroužku bližních mne neproklejete, ale tu práci za vás už udělali vaši představení, aniž by sis to uvědomoval. Prostuduj úřední doktríny své organizace. Stejně bych mohl říci, kdo dal Tridentuskému koncilu právo mne proklít. Já katolíky neproklínám, proklít, (zavrhnout) může jen Bůh.

OLDA: *Proč vlastně chodíte do katolického kostela, nejdete se tam modlit, ale hledat chyby a kritizovat.*

PAVEL: Chodíme nejen do kostelů, ale i do budhistických chrámů, do mešit a jakékoli podobné budovy. Zajímá nás nejen architektura, ale i doktrinární učení. Máš naprostou pravdu, nechodíme se tam modlit. Naším vzorem je Ježíšovo doporučení. Oldo, prosím, nevztahuj na sebe následující verše, jen o nich přemýšlej. Nevěřím, že se na Tebe vztahují:

- ◆ *A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci: ti se s oblibou modlí v synagógách a na nárožích, aby byli lidem na očích; amen pravím vám, už mají svou odměnu. Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zů-*

stává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí. Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. (Mt 6,5–7)

OLDA: *Jedna z cest k ateismu a jeho šíření je zlehčování a zpochybňování náboženských zvyklostí jiných denominací nebo církví lidmi bez teologického vzdělání a jejich konečnými a absolutními názory.*

PAVEL: Pokud jde o „teologické vzdělání“, věřím, že Duch svatý a Písmo jsou jedinými autoritami v milování a znalosti Boha. Pouze On, Duch svatý, nás „teologicky vzdělá“. Měli bychom se všichni řídit Ježíšovým:

◆ *Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (J 14,26)*

OLDA: *Láska k našemu Pánu vede přes lásku k bližnímu a ne zesměšňováním a kritikou institucí, které mu slouží. Je nám velice líto, že je ve vás více nevhodného vztahu ke katolické církvi než lásky k bližním, jichž je katolická církev součástí.*

PAVEL: Oldo, každý z nás, Ty i já, se budeme Bohu zodpovídat za prázdná slova. Nechme na Něm, ať On posoudí, zda Pavel a Klára Steigerovi zesměšňují instituci, která Mu slouží, nebo zda měli na srdci rozpor mezi katolickou doktrínou a Božím Písmem. Nechme na Bohu, ať On posoudí Tvé i naše srdce, zda opravdu máme méně lásky k bližním než nevhodného vztahu ke katolické církvi. Jsou to odvážná tvrzení. Abych pravdu řekl, moc mne katolická církev nezajímá,

ani o ní skoro vůbec nepíšeme; naopak, někdy otiskneme článek katolického autora. Zajímají mne dosud ztracení lidé, ať jsou v jakékoliv organizaci.

OLDA: *Budeme se za vás modlit, aby vás náš nebeský otec ochraňoval od všeho zlého a špatného. Za nás oba s pozdravem Olda.*

PAVEL: Opravdu a bez výsměchu vám děkuji, jestli tomu uvěříte...

P.S.:

OLDA: *Přikládám vám několik citátů, (které doufám nezesměšníte) od současného papeže. Z knihy J. Ratzingera: „Called to Communion“ str. 63–65. Originál: „Zur Gemeinschaft gerufen: Kirche heute verstehen“ 1991. Vydal Herder, Freiburg in Breisgau.*

Nevím, jestli to vyšlo česky. Název by zněl asi: „Povolání ke společenství: Jak porozumět dnešní Církvi.“ Jde o komentář k různým místům u Matouše 16,18–23 a 18,15–18:

Souběžnost pojmů „na zemi i na nebi“ znamená, že Petrova rozhodnutí ohledně Církve mají platnost i před Bohem. Tato myšlenka se v podobném smyslu objevuje i v talmudické literatuře. Bereme-li v úvahu souběžnost pojmů stejného zaměření u zmrtvýchvstalého Ježíše uvedených u Jana 20,23, ukazuje se, že moc svazování a rozsvazování znamená pravomoc odpouštět hříchy, svěřenou Církvi v osobě Petrově.

PAVEL: Tady je, Oldo, kámen úrazu a to doslovně. Odmítám, (nezesměšňuji) že církev má moc skrze Petra odpouštět hří-

chy; a naprosto odmítám, že Petrova, potažmo papežská, rozhodnutí ohledně Církve mají platnost i před Bohem. Hlavou církve je přece Kristus. Rovněž, odmítám podporu talmudu, jenž není součástí biblického kánonu. Není pro mne důležité, že komentář napsal současný papež Ratzinger. Znovu, opakuji, mojí konečnou autoritou je Písmo. Židům bylo jasné, že odpouštění hříchů může jen Bůh:

◆ *Co to ten člověk [Kristus] říká? Rouhá se! Kdo jiný může odpouštět hříchů než Bůh? (Mk 2,7)*

Dokonce i v modlitbě, jak nás ji učí Kristus, stojí, že máme hledat odpuštění především u Boha a potom odpustit těm, kteří se provinili proti nám:

◆ *A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám. (Mt 6,12)*

Zde je, Oldo, sporný biblický text:

◆ *Když Ježíš přišel do okolí Cesareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho mě, Syna člověka, mají lidé?“ Odpověděli: „Někteří za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jiného z proroků.“ „A za koho mě máte vy?“ zeptal se. „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ odpověděl mu Šimon Petr. Ježíš mu na to řekl: „Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův, protože toto ti nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti říkám, že jsi Petr a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče nebeského království: cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli na zemi rozvážeš, bude rozvázáno v nebi.“ (Mt 16,13–19)*

V celém kontextu jde o Ježíšovu totožnost. Ježíš se táže, za koho Jej lidé mají? Objektem dohadů je Ježíš, nikoli Petr. Ta skála, na které je zbudována církev, Jeho tělo, Jeho chrám je Ježíš, nikoli Petr. Dodám ti, Oldo, nejméně tucet veršů z celého Písma, kde je Bůh nebo Ježíš nazýván skálou, kamenem nebo dokonce úhelným kamenem; Petr ani jednou. Zde jsou alespoň dva:

◆ *Nestrachujte se! Nebudte zmateni. Což jsem ti vše neohlašoval a neoznamoval už předem? Vy jste moji svědkové. Což je Bůh kromě mne? Jiné skály není, já o žádné nevím. (Iz 44,8)*

◆ *... a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázel, a tou skálou byl Kristus. (1K 10,4)*

Oldo, osobně jím a piji ze skály, která je Pán Ježíš Kristus a ne Petr. Petr v žádném případě nikoho nezastupuje, protože nikdo není Kristovým vikářem, tedy zástupcem:

◆ *Je přece jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš. (1Tm 2,5)*

Pokud se týká posledního verše, který Ježíš řekl Petrovi, potažmo všem znovu-zrozeným věřícím:

◆ *Dám ti klíče nebeského království: cokoli svážeš [odmítneš, neodpustíš] na zemi, bude svázáno [odmítnuto, neodpuštěno] v nebi, a cokoli na zemi rozvážeš [přijmeš, odpustíš], bude rozvázáno [přijato, odpuštěno] v nebi. (Mt 16,19)*

Nabízím Ti tuto interpretaci: Klíč symbolizuje výsadu přístupu. Nebeské království je již zde. Každý, kdo se narodil z Duha, je v Kristu, je občanem nebes, včetně, jak věřím, i Tebe. Petr zde představuje všechny věřící, nezastupuje Krista v tom

smyslu, že by na něm byla zbudována církev. Tuto výsadu, tedy vlastnit klíče, dostal nejenom Petr, ale i učedníci (J 20,23) a všichni věřící (Mt 18,15–18):

◆ *Komu odpustíte [rozvázete, přijmete] hříchy, tomu jsou odpuštěny [rozvázány, přijmuty], a komu je neodpustíte [svázete, odmítnete], tomu odpuštěny nejsou [jsou svázány, odmítnuty]. (J 20,23)*

Abychom plně pochopili, co Ježíš Petrovi a učedníkům skutečně řekl, musíme Jeho řeč k Petrovi chápat v kontextu, co řekl všem věřícím, tzn. celé církvi:

◆ *Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. ... Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám, cokoli odmítnete [svázete, neodpustíte] na zemi, bude odmítnuto [svázáno, neodpuštěno] v nebi, a cokoli přijmete [rozvázete, odpustíte] na zemi, bude přijato [rozvázáno, odpuštěno] v nebi. (Mt 18,15–18)*

Zde Ježíš dává pokyny jak jednat s hříchem v církvi. V podstatě to, co Ježíš řekl Petrovi (Mt 16,19), učedníkům (J 20,23) a celé církvi (Mt 18,15–18), znamená toto: Církev nemá autoritu určit, kdo je spasen a kdo zavržen, tu má pouze Bůh. To by potom mohla proklít, uvalit anathemu, na kde koho, jak už uvalila na mne nejméně ve 20 paragrafech (viz výše). Ale, každý znovuzrozený věřící, který se řídí Božím Písmem,

má zde na zemi výsadu prohlásit, zda je nebo není hříšníkem v nebesích odpuštěno. Jinými slovy, cokoliv věřící „svážou“ nebo „rozvážou“ na zemi to je už „svázáno, odmítnuto, neodpuštěno“ nebo „rozvázáno, přijato, odpuštěno“ v nebi Bohem. Když věřící vidí, že se člověk obrátil ke Kristu a činí pokání, tak mohou prohlásit v Duchu svatém, na základě Písma, že je rozvázán ze satanova otroctví; čímž zde, na zemi, dávají na vědomí Boží nebeský výnos. Obdobně když věřící vidí, že se člověk neobrátil a nespolehá na Krista jako na svého jediného Spasitele, tak mohou prohlásit v Duchu svatém, na základě Písma, že je stále svázán satanem; čímž zde, na zemi, dávají na vědomí Boží nebeský výnos.

Ani Petr ani apoštolové ani všichni, kdo jsou v Kristu, nejsou klíčníky nebe! Klíče věřících pouze zmocňují vyhlásit na zemi Boží výnos. Opravdovým klíčником nebe je Kristus (nikoli Petr), jediný Svatý a Pravý Bůh. Jen On nám, kdo v Něm spočíváme, otvírá dveře do nebe:

◆ *Andělu církve ve Filadelfii piš: Toto prohlašuje ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův [Kristův]; když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře: (Zj 3,7)*

OLDA: *Mně se to zdá být rozhodujícím bodem: nejvnitřnějším jádrem nového pověření, které odebere silám rozvratu jejich moc, je milost odpuštění. Ona vytváří Církev. Církev je založená na odpuštění. Církev je ze své podstaty domovským sídlem odpuštění a právě tím je zbavena vnitřního chaosu. Je stmelována odpuštěním a Petr je věčně živou připomínkou skutečnosti, že Církev není společenstvím*

dokonalých, ale společenstvím hříšníků, kteří potřebují a hledají odpuštění.

PAVEL: Věřím, že domovským sídlem odpuštění, jak jsem se snažil výše vysvětlit, není církev, tj. společenství věřících, a už vůbec ne jakákoliv církevní instituce, ale Trojjediný Bůh – Otec, Syn a Duch svatý. To ovšem neznamená, že bychom si neměli navzájem odpouštět vzájemná provinění. Bůh je původce odpuštění jak v církvi, tak i mezi těmi, kdo jsou mimo Krista.

OLDA: *Církev se stává skutečností pouze tam, kde člověk nachází cestu k pravdě*

o sobě samém a touto pravdou je, že člověk potřebuje milost. Klíči k nebeskému království jsou slova odpuštění, která nemůže vyslovit člověk o sobě samém, ale která jsou zaručena jedině mocí Boží.

PAVEL: K tomu musím říct jen Amen. Jsem si však jistý, že naše definice pojmu – církev, pravda, milost, klíče, nebeské království, atd. nejsou totožné.

Oldo, mám vás rád

V Jeho svrchované milosti

Váš Pavel a Klára ■

GENESIS A EVOLUCE

BLÁZEN ŘÍKÁ V SRDCI SVĚM: BŮH TU NENÍ!

Štěpán Rucki

(Závěrečná část přednášky pro studenty z r. 1996)

My, lidé dvacátého století, jsme nuceni dělat různé kompromisy. Nemohl Bůh použít evoluci ke stvoření druhu? Tedy ne konflikt, ale smíření obou názorů, křesťanství i evoluce. Musíme si položit závažnou otázku. Mohl Bůh, jak nám Ho zjevuje Bible, použít evoluci jako metodu stvoření? Mám za to, že biblické křesťanství je nekompromisní i v této otázce stejně, jako v dalších otázkách.

1. Když Bůh stvořil rostliny (Gn 1,12), zvířata (Gn 1,21) a člověka (Gn 1,31), konstatoval, že to bylo dobré, ba u člověka velmi dobré. Není zde prostor na nějaké vylepšování, na evoluci.
2. Charakter Boha Stvořitele i Pána Ježíše se neslučuje s požadavky teorie evoluce, tzn. s přírodním výběrem. Čtème spolu Matouše 12,20: „Nalomenou třetí-

nu nedolomí a doutnající knot neuhasí“ a Matouše 5,3,5.9: „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské“, „Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví“, „Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími“, 1. Petrův 5,5: „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost“, Lukáše 19,10: „Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo“.

V boji o život vítězí silní, pyšní, sebevědomí. U Boha mají naději jenom slabí, za nic položení, pokorní, tiší a ztraceni. Syn člověka přišel, aby hledal a spasil to, což bylo zahynulo, tedy úplný opak k přírodnímu výběru, který dle Darwina „hledá a zachovává, což by bylo silného a pokrokového“.

Evoluční teorie je myšlenkovým modelem tohoto světa, je naprogramována

knížetem tohoto světa. Křesťan, který uznává Ježíše a Jeho slovo jako nejvyšší autoritu ve svém životě, nemůže zde absolutně dělat nějaké kompromisy. Evoluční teorie a Bible jsou neslučitelné jako tma a světlo.

Na závěr si musíme společně zodpovědět důležitou otázku: Je evoluční teorie věda nebo náboženství? Vědu člověk tvoří pomocí pokusu a jeho zhodnocení rozumem. Náboženství přijímá vírou. Během celé této přednášky jsme neustále poukazovali na to, jak obrovské nároky na víru si tato teorie dělá. Úžasně tak předčí všechna, i ta nejprimitivnější přírodní náboženství.

Bible používá dva zvláštní pojmy. Hovoří o bláznech a bláznovství. Blázněm je v Bibli nazýván člověk, který řekl ve svém srdci: není Boha (Ž 53, Ž 14). Na druhé straně mluví Bible o bláznovství kříže, tedy o evangeliu a víře v něj (1K 1). Evangelium je zde nazýváno bláznivou

zvěstí. Udělejme si nyní přehled o tom, čemu věří blázen v biblickém slova smyslu (tedy ateista) a čemu věří člověk přijímající bláznivou zvěst, tedy evangelium. Blázen (tedy člověk popírající existenci Boha) věří, že tisíc pětisetstránkových svazků jeho genetické informace vytvořila čirá náhoda. Bláznivá zvěst (tedy evangelium) učí, že tisíc tři sta padesát stran Bible bylo napsáno z inspirace Ducha Svatého. Blázen v pojetí Bible věří, že celá živá hmota byla vzkříšena z neživé čirou náhodou (eventuálně zákony hrající si přírody). Člověk, který přijal evangelium, věří, že Ježíš Kristus byl ukřižován a vstal z mrtvých. Věří také, že on sám má účast na Kristově zmrtvýchvstání skrze víru.

Co vyžaduje větší víru? Dá se ještě mluvit z toho hlediska o evoluční teorii jako o vědě? Posuďte sami. Vyvolte sobě dnes, čemu chcete sloužit. Vyvolte si rozumně a v tom vytrvejte. ■

JE EVOLUCE BIBLICKY PŘIJATELNÁ? PROBLÉM GENESIS 1

Rick Phillips

Vzhledem k tomu, co World Magazine nazval „hlavním a dobře financovaným posunem“ k prosazení evoluce mezi evangelikálními křesťany, je třeba přesvědčivě oponovat slučitelnosti evoluce a Bible. Co se týče proevolučního postoje, jsem jedním z těch biblických učitelů, kteří věří, že přijetí evoluce znamená pro křesťanskou víru a život dalekosáhlé změny. I když si vážím pokorného ducha mnohých lidí, kteří chtějí najít způsob, jak sladit evoluci s Bibli, zjišťu-

ji, že zde je třeba radikálnějších hlasů. Sdílím například názor Petera Ennse v závěru jeho knihy *The Evolution of Adam* (Adamova evoluce), kde píše, že „evoluce... nemůže být prostě naroubována na evangelikální křesťanskou víru jako přídavná funkce“, ale vyžaduje od základu přehodnotit doktrínu týkající se stvoření, lidstva, hříchu, smrti a spasení. Je však třeba přehodnotit také křesťanskou etiku. Enns píše, že v rámci evoluce by „některé skutky, které

křesťané považují za hříšné“, včetně „sexuální promiskuity k zachování genofondu jednoho člověka“, nyní měly být považovány za prospěšné. Dokonce i tak základní otázku, jakou je křesťanský pohled na smrt, evoluce mění. Křesťanská víra přijímající evoluci musí nyní brát smrt jako cestu – „prostředek k pokračování evoluce života na této planetě“.

Nejsem kvalifikovaný vědec a nemám nic, čím bych přispěl k vědě zabývající se evolucí. Coby biblický učitel a teolog se zabývám přesvědčeními, která nevyhnutelně plynou z Božího slova. A nejzávažnějším problémem spojeným s evolucí je otázka autority Bible – musí se tedy Bible podřídít vyšší autoritě světského dogmatu? Nebo může věřící i nadále spolu s Pavlem vyznávat: „Ať se ukáže, že Bůh je pravdivý, ale každý člověk lhář“ (Ř 3,4)? Z této perspektivy mám v plánu krátkou sérii článků argumentujících proti myšlence, že evoluce je biblicky přijatelná.

Evoluce vs. Genesis 1

První otázkou k zamyšlení je způsob, jakým čteme Genesis 1. Zastánci evoluce upřímně připouštějí, že doslovné čtení Genesis 1 evoluční teorii vylučuje. Jak Tim Keller napsal pro *Biologos*: „K vysvětlení evoluce musíme alespoň na Genesis 1 nahlížet jako na nedoslovnou.“ Trochu bych to upravil, protože problém opravdu není absolutní doslovnost všeho, co čteme v Genesis. Otázkou spíše je, zda Genesis 1 je nebo není historické vyprávění, jehož úmyslem je předložit řadu po sobě jdoucích událostí. Evoluce vyžaduje, aby Genesis 1 vyučovala

teologii, ne však historii. Je to však přijatelná nálepka pro Genesis 1?

Zprvė vyřazuje historická Genesis 1 evoluci? Odpověď zní ANO. Zamyslete se nad Genesis 1,21, kde stojí, že Bůh vytvořil druhy prostřednictvím přímého konkrétního stvoření: „I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců.“ Tyto „druhy“ se nevyvinuly z nižších forem, ale byly jednotlivě stvořeny Bohem. Zlatým hřebem tohoto individuálního tvoření je nejvyšší tvor, člověk: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil“ (Gn 1,27). Pokud tyto verše představují záznam dějin, jsou to dějiny radikálně odlišné od dějin předkládaných evoluční teorií.

To vyvolává otázku ohledně žánru Genesis 1. Literární akademici vyučují široce přijímaný názor, že od čtení různých druhů literatury máme různá očekávání. Jaký je tedy žánr Genesis 1? Podle těch, kdo podporují evoluci, je žánr Genesis 1 spíše poetický než historický. Tvrdí, že Genesis 1 používá vysoce stylizovaný jazyk a repetitivní struktury. V Kellerově Bílé knize se tvrdí, že Genesis 1 je jako píseň Miriam v knize Exodus 15 nebo Debóřina píseň v Soudců 5. Odpovídá historičtějším kapitolám tím, že předkládá básnickou prezentaci, kterou nelze brát jako samotnou historii. Stejně jako Exodus 14 vypráví události přechodu přes Rudé moře a je následována Miriaminou písní v Exodus 15, tak se Genesis 1 vztahuje k historicky přijatelnější verzi Genesis 2 (předmět, ke

kterému se vrátíme v některém z dalších článků). Vzhledem k této poetické formě můžeme Genesis 1 vyloučit coby kapitolu vyučující historické události.

S uvedeným názorem se pojí následující problém: 1) Poezie Starého zákona má charakteristickou formu a 2) Genesis 1 není touto formou napsána. Zjistíte to, když si přečtete Genesis 1 a pak Debóřinu píseň.

- ◆ *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží. (Gn 1,1–2)*
- ◆ *Onoho dne zpívala Debóra a Bárak, syn Abinoamův: „Vlas bojovníků v Izraeli volně vlaje, že se dobrovolně sešel lid, dobrořečte Hospodinu! Slyšte, králové, poslouchajte, hodnostáři, já budu pět Hospodinu, já mu budu zpívat, zpívat žalmy Hospodinu, Bohu Izraele.“ (Sd 5,1–3)*

Tyto texty nebyly napsány ve stejném žánru. Rád bych však zdůraznil, že i když Soudců 5 je zajisté báseň, vyskytuje se v ní pravdivá historie. Toto pozorování se staví proti myšlence, že když označíme kapitolu jako báseň, rušíme tím okamžitě její historickou hodnotu. Soudců 5,26 oslavuje Jáel za zabítí Sísery:

- ◆ *Udeřila Sísery, roztránila mu hlavu, probodla a prorazila jeho spánky.*

A přesně to se také stalo, jak víme ze Soudců 4,21. Pro Genesis 1 však obrana historického potenciálu poezie není podstatná. A to proto, že první kapitola Bible je odlišného žánru, je to totiž historické prozaické vyprávění. Starozákonní poezie je charakteristická paralelismem a opakováním. Zvažte Žalm 27,1:

- ◆ *Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je zástíta mého života, z koho bych měl strach?* Hebrejský básnický paralelismus používá druhý řádek k výkladu nebo rozšíření významu prvního řádku. To však nenalézáme ve vyprávění Genesis 1.

Chce to veliké úsilí, abychom popřeli, že Genesis 1 odpovídá žánru historického vyprávění. Vidíme zde strukturu tvořenou řadou po sobě jdoucích (konsekutivních) sloves waw. Waw je hebrejské písmeno V, které, když se připojí jako předpona ke slovesu, znamená „a“. Připojí-li se k podstatnému jménu, jde o disjunkci – zastavuje tok vyprávění. Když je waw konsekutivní, před slovesem, posunuje vyprávění: „Stalo se toto a poté se stalo toto a pak tamto.“ Právě to nacházíme v Genesis 1:

- ◆ *I řekl Bůh: „Buď světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. (Gn 1,3–4)*

Vzhledem k této konstrukci identifikují literární průvodci Bibli Genesis obecně jako „soubor nebo sbírku příběhů“, ve které je „vyprávění základní formou“. Proto se stejně jako mnoho jiných kapitol v Bibli obsahujících zázraky shůry, které nevěřící odmítnou, Genesis prezentuje jako záznam událostí z historie. Od křesťanů se očekává, že budou číst záznamy tohoto druhu, a uvěří, že to, co je zaznamenáno, se skutečně stalo, i když to odporuje očekávání sekularistů.

Zpochybnění tohoto názoru přichází od Jacka Collinse a jeho popisu Genesis 1 coby „nadneseného prozaického vyprávění“. Na jedné straně připouští, že „se setkáváme s prozaickým vyprávěním... a prav-

divými tvrzeními o světě, ve kterém žijeme“. Na druhé straně říká, že tato kapitola představuje „nadnesenou“ formu psaní. Důvodem jsou „jedinečné zde popsané události a nedostatek jiných aktérů, kromě Boha“ a také „vysoce charakteristický způsob vyprávění celého příběhu“. Posledním bodem má na mysli strukturu po sobě jdoucích dnů a vzorec ráno/večer. Kvůli těmto rysům se Collins přiklání k názoru, že „nesmíme na text uplatňovat „doslovnou“ hermeneutiku“. Tím myslí, že nesmíme věřit, že se události odehrály tak, jak se to tvrdí v textu. Ale proč by rysy vyvýšenosti použité v textu měly být důvodem k zavržení normálního způsobu čtení textu, nezmínil. Mohla by vyvýšená podstata vyprávění být způsobena samotnou událostí – Božím jedinečným stvořením všech věcí? Neočekávali bychom, že záznam stvoření bude „vyvýšený“ prostě pro výjimečnost zde popsaných událostí? A jací další aktéři kromě Boha by se měli objevit v takovém záznamu?

Ve skutečnosti žánr Genesis 1 je stejný jako žánr Genesis 2 až 50, totiž historické vyprávění. Proto by argumenty používané k odstranění historičnosti Genesis 1 musely nevyhnutelně platit rovnoměrně pro celou Genesis s veškerým jejím učením o Bohu a člověku, které odporuje sekularistickému dogmatu, včetně Adamova pádu, Noemovy potopy, babylonské věže a Boží smlouvy s Abrahamem. Všechna tato vyprávění jsou vysoce stylizované záznamy obsahující vyvýšená a neobvyklá témata, alespoň z našeho úhlu pohledu.

Existuje samozřejmě důvod pro oddělení Genesis 1 od zbytku knihy. Je nepo-

chybně „vyvýšenějším“ vyprávěním než ta ostatní – je to záznam o stvoření! Ale Genesis 1 je také kapitola, která nejvíce překáží evoluční teorii, pro kterou jsou akademici rozhodnutí najít místo tím, že varují před „příliš doslovným“ čtením, tzn. takovým čtením, které vnímá vyprávění jako skutečné dějiny. A když se Genesis 1 podaří zneutralizovat, může být stejný přístup uplatněn na ostatní nepohodlná vyprávění jako třeba Genesis 3 a Adamův pád. Nakonec žádný Adam nemůže existovat, jestliže jsme svým způsobem čtení Genesis 1 přijali evoluci. Takže nyní nebezpečí „příliš doslovného“ čtení postoupilo na kapitolu 3. Ale počkat, ani vyprávění o potopě nelze brát vážně ve světle dnešní vědy, a i toto vyprávění je vysoce strukturované. Nebude to trvat dlouho a celá kniha Genesis bude zredukována na historický odpad.

Věřím, že jedním z hlavních motivů pro včlenění evoluce do Genesis 1 je, aby se evangelikálové mohli přestat hádat s vědou a začít vyučovat o Ježíši. Ale copak jsme si nevsimli, že Ježíšův příběh začíná v Genesis 1? „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh“ (J 1,1). Jestliže totiž výkladový přístup používaný k neutralizaci Genesis 1 coby historie rozšíříme nezbytně o evoluci, pak se vytratí důvod Ježíšova příchodu. Vždyť kde je bez biblického Adama coby prvního člověka a smluvní hlavy lidské rasy problém, kvůli kterému přišel Boží Syn? Tady vidíme, jakou má Peter Enns pravdu: „Evoluce není přídavná funkce k Bibli, je to její náhrada.“

HISTORICITA PRVNÍCH KAPITOL KNIHY GENESIS

Jaroslav Kernal

Historicita prvních kapitol knihy Genesis je neustále zpochybňována a dá se, že mezi křesťany je stále méně těch, kdo jsou ochotni přijímat první kapitoly knihy Genesis jako popis skutečných událostí. Nechci rozebírat jednotlivé důvody těchto popírání. Některé z nich jdou daleko za hranice křesťanské ortodoxie, jako například označení Stvořitele za dobrého hodináře, který nemá důvod zasahovat do evolucí poháněného stroje stvoření. Takový názor je čistý deismus, tedy víra v neosobního boha, který nezasahuje do stvoření. Spíše se chci podívat na to, jak k prvním kapitolám knihy Genesis přistupovali autoři jednotlivých biblických knih, apoštolové, a jak k nim přistupoval Pán Ježíš Kristus, což je podle mě nejdůležitější.

Mojžíš

Začneme u autora prvních pěti knih Písma. Mojžíš zcela zjevně chápal první kapitoly Genesis doslovně a historicky, jak je patrné ze čtvrtého přikázání. V Exodu 20,11 čteme: „Šest dní budeš pracovat a sedmého dne odpočineš, neboť Bůh v šesti dnech stvořil svět a sedmého dne odpočinul.“

Jestliže budeme první kapitoly knihy Genesis vykládat jakkoliv jinak než historicky (tedy jako šest po sobě jdoucích čtyřiašedesátihodinových dní), potom čtvrté přikázání, které Bůh dal Izraeli, nedává žádný smysl. V nejlepší případě bychom mohli mluvit o jakési tradici

založené na neznalosti autora desatera. V důsledku by to znamenalo, že Bůh přistoupil na Mojžíšovu neznalost toho, jak Bůh stvořil svět, nechal by Mojžíše věřit tradici, kterou Mojžíš považoval za pravdivou a tím by všechny čtenáře knihy Genesis záměrně uváděl do omylu.

David

Také král David, další z velkých lidských autorů Písma, rozuměl prvním jedenácti kapitolám knihy Genesis historicky. V Žalmu 29,10 mluví o tom, že Hospodin trůnil nad potopou, a paralelně s tímto vyjádřením mluví o věčné svrchované Boží vládě. Ačkoliv se jedná o poetické vyjádření, souvislost s Boží vládou ji umísťuje do jasného historického rámce. Pokud by totiž potopa byla mýtem nebo lokální záležitostí, co by z toho vyplývalo pro Boží vládu? Totéž můžeme vidět v Žalmu 33,6–9. Podobně Žalm 104,5–9.19 mluví o potopě jako o historické události. Žalmy mluví básnickým jazykem, což ale nijak nezníží míru opravdovosti popisovaných událostí.

Proroci

Prorok **Izajáš** odkazuje k potopě jako k historické události a zmiňuje Noema jako historickou osobu. Nezdá se, že by si Izajáš myslel, že Noe byl vymyšlenou postavou. Pokud by to tak bylo, potom by bylo přirovnání Božího hněvu při potopě k rozlícení nad Izraelem jenom prázdnou a nic neříkající pohružkou.

- ◆ *Je to pro mě jako za dnů Noeho, kdy jsem se přísahou zavázal, že už nikdy vody Noeho zemi nezatopí. Právě tak jsem se přísězně odřekl rozlícení i pohrůžek vůči tobě. (Iz 54,9)*

Prorok **Ezechiel** uvádí v jedné řadě Daniela, Jóba a Noema (Ez 14,14–20). Zmiňuje je jako historické příklady, a pokud by jeden z nich (Noe) neměl ve skutečnosti existovat, proč bychom měli věřit v existenci ostatních dvou?

Autor knih **Paralipomenon** uvádí první ze svých knih několika kapitolami rodokmenů, v nichž začíná Adamem, a následně přijímá Genesis 1–11 se stejnou samozřejmostí jako Genesis 12–50, tedy jako historický záznam.

A podobně autor knihy **Jób** opět poetickým jazykem popisuje stvoření země. Bůh sám říká Jóbovi:

- ◆ *Kdo to zatemňuje úradek Boží neuváženými slovy? Nuže, opásej si bedra jako muž, budu se tě ptát a poučíš mě. Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. (Jb 38,2–4)*

Nikdo z lidí nebyl přítomen při stvoření světa, přesto se stvoření neobešlo beze svědků (Jb 38,6–7), z nichž tím nejdůležitějším je sám Stvořitel.

Apoštolové

Evangelista **Matouš** několikrát ve vyučování Krista odkazuje na historicitu Genesis 1–11.

Lukáš jde v rodokmenech až k Adamovi. A nezapomeňme na to, že Židé na rodokmeny dbali (viz Neh 7,61–64) a stavěli na nich.

Pavel přijímá historicitu Adama a Evy a staví na ní velmi závažné teologické argumenty, které se týkají spasení. V páté kapitole listu Římanům mluví o tom, jak skrze jednoho člověka vstoupil do světa hřích a spolu s ním smrt (Ř 5,12). Následně mluví o tom, že skrze dokonalého Božího člověka, Ježíše Krista, přišla milost na všechny, kdo jsou v Kristu (Ř 5,18–19). Jestliže byl ale první Adam mýtus, co nám zbude z posledního?

Petr nepochybuje o záchraně pouhých osmi lidí při potopě a mluví o posměvačích, kterým zůstává utajeno, jak Bůh stvořil svět (2Pt 3,4–7).

Pavel i Petr znali mýty (viz Tt 1,14; 2Pt 1,16), ale Genesis 1–11 nepovažovali za mýtus nebo báji, ale přistupovali k ní jako k historické knize.

Apoštol **Jan** mluví o zavraždění Ábela a přijímá to jako historický fakt (1J 3,12), protože mluví o Kainových skutcích, které byly zlé.

Ježíš Kristus

Kristus spojuje historicitu Gn 1–11 s manželstvím a s tím, jak máme rozumět manželství, se svým druhým příchodem („jako bylo za dnů Noeho“), přijímá historického Adama a historickou Evu, resp. přijímá záznam o stvoření jako historický záznam (je to zjevné z oddílů jako je Mk 10,6; Mk 13,19–20 nebo Lk 11,50–51). Úplně stejně přijímá Lotovu ženu jako historickou postavu, vyvrácení Sodomy a Gomory (obojí Gn 12–50), manů z nebe, rozdělení mrtvého moře, Jonáše v břiše velké ryby... princip je všude stejný. Pokud popřu historicitu Genesis 1–11 a budu tvrdit,

že Kristus se „snížil“ na úroveň tehdejšího pochopení, potom mohu (a měl bych) úplně stejným způsobem popřít také ostatní starozákonní zázraky, o kterých Kristus mluví (nehledě na to, že takové „snížení“ není nic jiného než lež), a o dalších starozákonních zázracích (zastavení slunce za Jozua, pobití 185 tisíc nebo vrácení slunce za Chizkijáše...) potom ani nemluvě.

Sola Scriptura

Písmo musí být zdrojem autority ohledně toho, čemu máme věřit o Bohu, o člověku, o hříchu, o spasení... – to všechno jsou věci, které se dovídáme z prvních kapitol Genesis. Sola Scriptura říká, že Písmo je vrcholem autority – není to jediná autorita, ale je to poslední, absolutní autorita, autorita autorit – každá další autorita musí být posuzovaná Písmem a Písmo musí mít konečné slovo.

Věda je nepochybně autoritou v mnoha věcech, ale neměla by to být věda, která nám bude určovat, čemu a jak máme věřit v Písmu, ale mělo by to být Písmo, které bude určovat, čemu a jak máme věřit ve vědě. Dnešní věda je takřka 100% evoluční a klade si požadavek na absolutní autoritu – klade si tento požadavek právě proto, že je evoluční a je tedy schopná vysvětlit existenci světa bez Boha. Ale pokud na to křesťané přistupují, popírají princip Sola Scriptura.

Jestliže Bůh nestvořil svět v šesti po sobě jdoucích čtyřiašedesátihodinových dnech, znamenalo by to, že Bůh minimálně tři a půl tisíce let obelhával lidstvo, a čekal, až přijde osvícenství a racionalismus a teprve potom začal zjevovat

skutečnou pravdu o stvoření světa, o stvoření prvních lidí atd.

V takovém případě bychom museli ale také tvrdit, že se toto zjevování pravdy Bohu nějak vymklo z rukou, protože za posledních 250 let se vědecké názory na vznik světa mnohokrát, a často velmi zásadně změnily, takže vlastně nemůžeme mít žádnou jistotu ohledně toho, že dneska nám věda říká skutečnou pravdu - je totiž dost možné se tato vědecká pravda za pár let zase změní s tím, co přinesou výsledky dalších objevů a výzkumů.

Závěr

Důsledky odmítnutí historicity Genesis jsou tragické. Vedou k popření pravdivosti a dostatečnosti Písma. Vedou k naprosto odlišné interpretaci všech biblických událostí a ve svém důsledku vrhají mnohem více než stín pochybností na událost ze všech nejvýznamnější, a tou je vzkříšení Pána Ježíše Krista.

Pokud připustíme, že první kapitoly knihy Genesis nejsou historií, ale mýtem nebo alegorickou básní, povede nás to ke zpochybnění všech hlavních doktrín Písma, jako je učení o Bohu, o Kristu, o vykoupení, o spasení, o hříchu, o manželství, rodině... Zůstane nám jenom prázdná slupka náboženství bez jakékoliv pevného obsahu. Náboženským Židům Ježíš řekl varovná slova, která můžeme se stejným důrazem aplikovat i na ty, kdo popírají záznam historie v prvních kapitolách knihy Genesis:

- ◆ *Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům? (J 5,46–47)* ■

KÁZÁNÍ S AUTORITOU: TŘI CHARAKTERISTIKY VÝKLADOVÉHO KÁZÁNÍ

Albert Mohler Jr.

Pravé výkladové kázání se vyznačuje třemi znaky: **autoritou, úctou a ústředním významem**. Výkladové kázání je autoritativní, protože stojí na autoritě Bible coby Božího slova. Takové kázání vyžaduje u Božího lidu zbožné očekávání a posiluje ho. Výkladové kázání si žádá ústřední místo v křesťanském uctívání a je považováno za úctyhodnou chvíli, při níž živý Bůh promlouvá ke svému lidu.

Sociolog Richard Sennett z New York University představil kritickou analýzu naší současnosti. Sennett si všímá, že v minulosti se většina lidí bála ztráty vládnoucí autority. Nyní se věci obrátily a moderní lidé mají strach z každé autority, která je nad nimi: „Začali jsme se bát vlivu autority coby hrozby pro naše svobody, v rodině i ve společnosti.“ Jestli se předchozí generace bály absence autority, dnes vidáme „strach z autority, je-li přítomná“. Někteří homiletiци navrhuji, aby kazatelé prostě tento nový světonázor přijali a vzdali se veškerého nároku pronášet autoritativní kázání. Ti, kdo ztratili důvěru v autoritu Bible coby Božího slova, už nemají co říct a nemají pro svá kázání žádnou oporu. Fred Craddock, jeden z nevlivnějších současných homiletiků, skvěle popisuje dnešního kazatele jako „toho, kdo nemá autoritu“. Jeho popis kazatelova nepřijemného postavení je znepokojivý: „Staré blesky reziví na půdě, zatímco služebník se snaží provést své lidi marastem relativit a bezprostředních mož-

ností.“ „Kazatel už nemůže předpokládat obecné uznání své autority coby duchovního nebo autority své instituce nebo autority Písma,“ tvrdí Craddock. Když shrnuje ošemetné postavení postmoderního kazatele, říká, že kazatel „se sám sebe vážně ptá, zda má i nadále servírovat monolog v dialogickém světě“.

Craddockova analýza vyvolává otázku: Proč kázat, nemáme-li žádné autoritativní poselství? Bez autority mrhají kazatel i shromáždění drahocenným časem. Myšlenka, že kázání lze proměnit na dialog mezi kazatelnu a lavicí, jen vyjevuje zmatek naší doby.

Opakem tohoto tvrzení je poznámka o autoritě obsažená v pravém výkladovém kázání. Martyn Lloyd-Jones si všímá:

Každé studium církevních dějin a obzvláště každé studium významných období probuzení ukazuje především na tuto skutečnost: že křesťanská církev během všech těchto období mluvila s autoritou. Významnou charakteristikou všech probuzení byla autorita kazatele. Zdálo se, že v tom, co prohlašuje o Bohu, je něco nového, něco navíc a neodolatelného.

Kazatel se odvažuje mluvit za Boha. Stojí za kazatelnu coby správce „Božích tajemství“ (1K 4,1) a hlásá pravdu Božího slova, prohlašuje moc toho slova a vztahuje ho na život. To je nepochybně troufalý čin. Nikdo by neměl ani pomyslet, že

se o něco takového pokusí, aniž by měl absolutní jistotu, že je povolán kázat shůry a že moc jeho kázání má původ v neposkvrněné autoritě Písma.

Konečnou autoritou pro kázání je autorita Bible coby Božího slova. Bez této autority stojí kazatel nahý a tichý před shromážděním a světem, který přihlíží. Pokud Bible není Boží slovo, pak se kazatel zapletl do sebeklamu a profesionální samolibosti.

Kazatel na základě autority Písma prohláší pravdu, kterou obdržel, ne zprávu, kterou si vymyslel. Pozice učitele není poradenská role založená na náboženské odbornosti, ale funkce proroka, skrze něhož Bůh mluví ke svému lidu.

Pravé výkladové kázání se také vyznačuje úctou. Shromáždění, které se sešlo před Ezdrášem a dalšími kazateli, prokázalo lásku a úctu k Božímu slovu (Neh 8). Když byla kniha čtena, lid povstal. To, že se postavili, odhaluje jejich srdce a očekávání, které měli při čtení a kázání slova.

Výkladové kázání vyžaduje uctivý postoj ze strany shromáždění. Kázání není dialog, ale zahrnuje minimálně dvě strany – kazatele a shromáždění. Při kázání je úkolem shromáždění naslouchat, přijímat Boží slovo a prokazovat mu poslušnost. Pokud tak bude činit, projeví tím úctu ke kázání a vyučování Bible a pochopení, že kázání je prostředkem, kterým se Kristovo slovo přibližuje shromáždění. To je pravé uctívání.

Mnohá shromáždění nemají Boží slovo v úctě a zadržela se v zoufalém pátrání po významu uctívání. Křesťané odcházejí z bohoslužeb a ptají se navzájem: „Vzal sis z toho něco?“ Sbory organizují průz-

kumy, aby zjistily, co lidé od uctívání očekávají: Chtěli byste více muziky? Jaký styl? A co dramatické představení? Je náš kazatel dostatečně kreativní?

Výkladové kázání vyžaduje velmi odlišný soubor otázek. Poslechnu Boží slovo? Jak moc se musí moje myšlení skrze Písmo zformovat? Jak musím změnit své chování, abych vykazoval plnou poslušnost slovu? Tyto otázky odhalují poddání se autoritě Boha a úctu k Bibli coby Jeho slovu.

Podobně i kazatel musí projevovat úctu k Božímu slovu tím, že bude s textem zacházet pravdivě a zodpovědně. Nesmí být lehkovážný a nedbalý, a už vůbec ne pohrdavý a neuctivý. Tím si můžeme být jisti – žádné shromáždění nebude mít větší úctu k Bibli, než jakou má kazatel.

Jestliže je výkladové kázání autoritativní a vyžaduje úctu, musí být také centrem křesťanského uctívání. Uctívání řádně nasměrované k Boží cti a slávě bude soustředěno na čtení a kázání Božího slova. Výkladovému kázání nelze v uctívání připsat podpůrnou roli – musí zaujímat ústřední postavení.

Během reformace poháněl Lutheru úmysl navrátit kázání na jeho původní místo v křesťanském uctívání. Poukázáním na incident mezi Marií a Martou v Lukáši 10 Luther svému shromáždění a studentům připomněl, že Ježíš Kristus prohlásil, že „jen jedno je třeba.“, kázání slova (Lk 10,42). Proto bylo Lutherovou hlavní starostí reformovat uctívání ve sborech tím, že znovu vyčlení ústřední místo pro čtení a kázání slova.

V evangelikálním světě je dnes zapotřebí stejné reformace. Výkladové kázání

se musí opět stát ústředním bodem života sboru i křesťanského uctívání. Konec konců Pán nebude soudit sbor za kvalitu jeho hudby, ale za jeho věrnost v kázání.

Když dnešní evangelikálové mluví nebdale o rozdílu mezi uctíváním a kázáním (čímž myslí, že církev se nejprve bude těšit z přinášení hudební oběti a pak přidá trochu kázání), prozrazují tím, že nerozumí podstatě uctívání ani kázání. Uctívání není něco, co děláme, než se usadíme k Božimu slovu, je to akt, při kterém Boží lid namíří veškerou svoji pozornost na jediného pravého a živého Boha, který

k nim promlouvá a přijímá jejich chvály. Bůh je nejnádherněji chválen tehdy, když Jeho lidé naslouchají Jeho slovu, milují Jeho slovo a prokazují mu poslušnost.

Stejně jako v době reformace je nejdůležitější způsob, jak napravit porušené uctívání (a jak se bránit požadavkům současných konzumentů) vrátit výkladovému kázání a veřejnému čtení Božího slova přední a ústřední místo v uctívání. Jen tehdy bude ztracený drahokam skutečně znovuobjeven. ■

Překlad Julie Petrecká

PASTOŘI A JEJICH KRITICI

Gabriel Fluhrer

Bez ohledu na to, jak dlouho jste součástí sboru, jistě jsou vám kritikové pastora známi. Někdy je jich mnoho, jindy jen pár. Když přinášíte svému služebníku kritiku, je důležité, aby byla konstruktivní. A opět, prostě to, že jste věrný křesťan a svému bližnímu (neboť tím je váš pastor za prvé a především!) říkáte pravdu v lásce, vám zajistí, že se při předkládání kritiky dokážete vyhnout sporu.

Zde jsou tři věci, nad kterými byste se s ohledem na výše řečené měli zamyslet, když se chystáte kritizovat svého pastora:

1. Nekritizujte svého pastora v den Páně. Pokud je to věrný muž, bude v tento den pod neutuchajícími satanovými útoky. Vlastně je to dobrý způsob, jak se stát výborným nástrojem toho zlého – jakmile ten muž sestoupí z kazatelny, jdete a řeknete mu přesně to, co si myslíte. Takové formy kritiky jsou vždy bezohledné, špat-

ně promyšlené a neužitečné. Dejte si načas a zvažte svůj problém. Věnujte se mu alespoň jeden den. A nikdy ho nepředkládejte svému pastorevi v den Páně.

2. Raději zajděte za svým pastorem soukromě a v lásce. Jak se svými dětmi, tak se svými bratry křesťany – chvalte je na veřejnosti, trestejte v soukromí, abych tak řekl. Ne, nemyslím tím, že byste ho měli pět minut chválit před tím, než se pokorně a s velikou bázni a třesením zmíníte, že byste s ním potřebovali něco vyřešit. Spíše mluvejte jasně a laskavě, ochutíte svou řeč milostí (Ko 4,6). Když zvolíte tento způsob, předpokládejte o svém pastorevi to nejlepší a dopřejte mu důstojnost v tom, že mu laskavě vysvětlíte, co řekl nebo udělal.

Ještě jedna věc. Viděl jsem, jak členové sboru kritizují služebníka před jeho ženou a dětmi. To je velmi účinný způsob, jak dosáhnout toho, že manželka

pastora zahořkne a s ní i její děti. Tomu se za každou cenu vyhněte.

3. Modlete se, aby vaší motivací bylo, že svému služebníku pomůžete, a ne to, že mu jen předáte svůj názor. To myslím vážně - opravdu se předtím, než za ním půjdete, modlete. Modlete se, aby kritiku pokorně přijal a aby se tím z něho stal lepší služebník. Modlete se, aby vaše slova pomohla jemu i sboru být užitečnějšími pro Ježíše Krista. Když přinášíte kritiku, modlete se, abyste se oblékli v pokoru, skromnost a jemnost (srov. 1Pt 5,5).

Pavel výstižně shrnuje přístup člověka, který přináší potřebnou kritiku. Píše: „Žádáme vás, bratří, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi předsta-

venými v Kristu a napomínají vás. Velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo.“ Kdybychom coby křesťané dělali to, co zde Pavel říká, pastoři by kritiku nejen přijímali, ale kritika by upevňovala zdravé křesťanské komunity. Opravdu, kritika by tak byla vykoupena v Kristu!

Jak už jsem řekl na začátku, měl jsem užitek z některých opravdu, opravdu dobrých kritiků. Ani jednou jsem se necítil jimi napadán a oni mi dovolili se cítit uvolněně, i když mě napomínali. Stejně jako všechny ostatní živé lidské bytosti bojují, abych přijímal kritiku dobře. Ale krása spasení jen Boží milostí tkví v tom, že jsem nyní svobodný ji přijímat pro Jeho slávu a pro své vlastní dobro. ■

EVANGELIKÁL JEDNÁ

Martyn Lloyd-Jones

Evangelikál je vždy připraven jednat na základě svého přesvědčení. Dle mého názoru se jedná o velmi charakteristický rys evangelikála. Jsou jiní lidé, kteří jsou připraveni se o věcech dohadovat a rozebírat je a dokonce i měnit svůj názor, ale nijak to neovlivňují jejich jednání. Evangelikál ale na základě svého přesvědčení také jedná. Pokud by to tak nebylo, nikdy by nevzniklo protestantství.

Luther jednal na základě toho, co viděl v Písmu, stejně tak Kalvín a Knox: ti všichni jednali obdobně. A osobně to považují za velmi zásadní věc, co se týče evangelikála. Není to teoretik; je živou duší, člověkem plným Ducha, člověkem, který chce na základě své víry jednat. Nebojí se měnit. A jak jsem již ukazoval, kvůli této zása-

dě se vystavuje *nebezpečí*, že bude působit rozdělení, schizma. I když jsem uváděl, že nedůvěřuje rozumovému zdůvodňování, pochopitelně má schopnost rozumově uvažovat a používá ji; studuje Písmo; nachází zde doktríny a je schopen posoudit, zda jsou pravé a že jim lidé kolem něj třeba nevěří. Řekne, že tak nemůže žít, že by se tím vůči své víře dopouštěl kompromisu, a proto musí na základě své víry také jednat. To je evangelikál. Ale jak jsem již uvedl, je v nebezpečí, že to přežene a bude působit rozdělení. Nicméně, je člověkem, který je připraven se měnit a je připraven na základě své víry jednat, čímž se odlišuje od lidí, kteří nejsou evangelikálové.

Z knihy Co je evangelikální, vydala Poutníková četba v r. 2010.

Evangelizační leták

Co je pravda?

Existuje něco jako absolutní pravda? Nebo je všechno jen otázka osobního názoru? Mnoho lidí dnes věří, že pravda je relativní. Říkají, že pravda se odvíjí od toho, co cítíte a v jaké životní situaci se zrovna nacházíte. To znamená, že něco, co je pravdivé a správné pro vás, může být nepravdivé a špatné pro někoho jiného.

Takovéto uvažování nás však nechává bez jakýchkoliv pevných hranic a směrnic, které by nám ukázaly, jak se rozhodovat v morálních a etických otázkách. Vytváří společnost bez pevných standardů, kde je možné chovat se jakkoliv a tolerovat coko-

liv, dokud to neubližuje nikomu jinému. Takový přístup povzbuzuje lidi k tomu, aby věřili, čemukoliv chtějí, jen pokud jsou v tom „upřímní“. Členové Společnosti přátel ploché planety Země mohou být upřímní, ovšem nic to ale nemění na tom, že nemají pravdu. Křesťané věří, že pravda je absolutní. Pravda je něčím, co se v průběhu času nemění, co je stejné pro všechny lidi. Kde tedy najdeme tuto absolutní pravdu? Bůh zjevil pravdu ve svém Slově, v Bibli. Právě v této knize se nám dal jasným a unikátním způsobem poznat. Největší chybou lidstva vždy vycházely z toho, že lidé odmítli Boží pravdu. Bible se soustředí na jednoho konkrétního člověka – Pána Ježíše Krista, Syna Božího. Každé slovo, které Ježíš řekl, je pravda. Zvažte tyto Ježíšovy výroky:

O Bohu: „**Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný**“ (Jan 3,16).

O sobě samém: „**Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otcovi než skrze mne**“ (Jan 14,6).

O nás: „...**jestliže se neobrátnete... nevejdete do království nebeského**“ (Matouš 18,3).

O věčnosti: „**Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný**“ (Jan 6,47).

O životě: „**Já jsem přišel, aby [moje ovce] měly život a měly ho v hojnosti. Já jsem ten dobrý pastýř. Dobrý pastýř pokládá svou duši za ovce**“ (Jan 10,10–11).

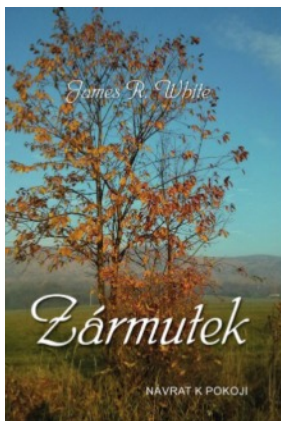
Ježíš učil, že ho Bůh Otec poslal do světa, aby zemřel na kříži, aby jednou provždy, jedinou poslední obětí zaplatil za naše hříchy. „**Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu**“ (1. list Petřův 3,18).

Třetího dne Ježíš vstal z mrtvých. Nejen, že nyní žije navěky, nabízí také věčný život všem, kdo se odvrátí od svého hříchu a složí v něj svou důvěru. Ježíš slíbil: „**Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí**“ (Jan 8,32).

Poznejte pravdu!

Leták je k dispozici v redakci Zápasu o duši a v nakladatelství Poutníkova četba.

Novinka

Zármutek

James White

Když prožíváte zármutek nad ztrátou milované osoby, je normální ptát se, jestli se budete ještě někdy cítit zase dobře. Osamělost, strach, zmatek a zloba jsou pocity, které znemožňují příchod nové naděje. Ale když procházíte zármutkem, je nesmírně důležité nevzdávat se naděje. Jen tudy vede cesta ke znovunalezení pokoje ve vašem nitru.

Kniha citlivě ukazuje, že je možné zachovat si naději i během tak těžkého období. Každý člověk prožívá ztrátu jiným způsobem, ale s Boží pomocí se můžete skrze cestu truchlení navrátit zpět k pokoji. Pokud se ve vaší blízkosti nachází člověk prožívající zármutek, kniha vám dá několik užitečných rad, jak k takovému člověku přistupovat a jak mu pomoci.

74 stran, 129,- Kč

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníkova čtba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

www.reformace.cz

zapasodusi@gmail.com

Korespondenční adresa: **Reformace.cz, Hošťálkova 1c
169 00 Praha 6**

Telefon do redakce: (+420) 222 268 917

Dobrovolné příspěvky posílejte přiloženou složenkou nebo převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)

2600196560 / 8330 (Slovensko)

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰-0⁰⁰ (Pořad Psáno jest!)

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print), ISSN 2336-8330 (Online)